

סופסופ

14.10.1988 חש"ט

הייתי קלגם
בשכם

חמישה ימים
בי.אם.
או מה

עם החבר'ה של
הליכוד בכפר
המכביה
בשכונת ה'א' בגל

חתי נבון.
זמרת.
בעזרת האל.

כל כך רציתי פרינץ חדש

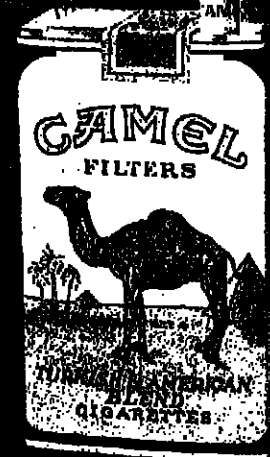
השנה בתנובה כנראה שמוע אחרת
עומדת בתחילת גביע "פרינץ"
התפסים לזיון מהותות והאנש
המזכרים והטובים, גם אפרסק
ופירות-טרופיים.
זיידוש נוסף שכבר הספיק להתחבב
במיוחד על הילדים "פרינץ בונה"
יופי תנובה, המשיכו להקשיב
להלמות שלי...

לגוף שלך מגיע תנו

פרינץ

CAMEL

Discover the taste of adventure.

אזהרה - משרד הבריאות קובע כי העישון מוגד לבריאות.

פתוח
במוצאי שבת
מ 18:30 עד 22:00

למיטל סטיק
St Michael

MARKS & SPENCER
במשביר לצרכן
15.10-21.10.88

דגם 1422
"סוודר יסארי"
ססנדייל סטיק
85%
מחיר מומלץ
69.90

דגם 7827
מכנסיים ארוכים
בגזית חומשית
אפור, מסיים
79%
מחיר מומלץ
65.90

דגם 3907
חולצת ערב
עם חדמס שוטנים
בגזית חסגול
119%
מחיר מומלץ
99.90

דגם 4843
חולצת אלגנטית צרה
עם וולן
בגזית שחור, כחול כהה וזהב
179%
מחיר מומלץ
149.90

Helena Rubinstein

קני מוצר - זכי בשבוע קטום
ואירוח בתצוגות אופנה בפריז

- פרס ראשון: 2 טרטיי טיטה חודך וסוב לפריז, אירוח במסלול ובחצונות אופנה
- פרס שני: 10 משרכות לבוש מהודרות לבחירתך במטביר לרכיב בסך 250 שקל לא
- פרס שלישי: 40 מבשתי אפילידי טיין-המבסיר ב-3 טחרייות
- ובנוסף ש ל קקוח ב-90-- וניעלה
- אירוק נחודר בסגנון LOUIS WITTON חנים

יופי
23
איי

שבוע היצרן
הלנה
רובינשטיין

במוצאי שבת 15.10.88 בלבד 15%

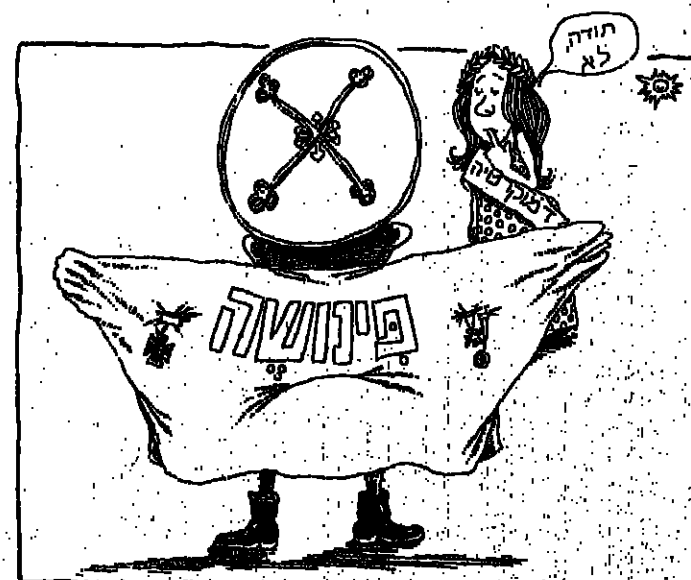
חולצות שרוול ארוך ומכנסיים ארוכים לנשים וגברים
סלל מוצרי האכזות St Michael MARKS & SPENCER הנמכה

סלל מוצרי האכזות

"משה יתיח לתשרב לחבנה אינטימית בינתיים"

יִמְאֵז
שֶׁהַיִּשְׂרָאֵלִים
שָׁלְחוּ לַחֲלָל אֶת
זְלוּיִין חֹזֶה
שֶׁלָּחָם, הַבְּעִלִּים
שֶׁלָּגוּ וְעָשׂוּ קְנָאִים
יְיֹמָם.”

התאחדות המורים

ג' בחשוון, תשמ"ט 14.10.1988

© 1988 כל הזכויות שמורות ל"מעריב"
This Magazine is a Supplement to
Maariv International Edition

6	הייתי קלגוס אבי רן
12	חמישה ימים ר I AM מה סימה קרמון
16	בכפר למכביה, בקצב הג'ינגל יעל פרמלמן
19	אוכלי הקולות יהונתן גפן
20	פשעו של כרמל וזכה עמוס לבב
28	רוחי נכון, כבודת האל סמדר שירסידי
32	שטח פרטי: ד"ר רם ישי נורית ברצק
35	שיפורים מאיר עזיאל
36	עבודה גרמנית, אצבע ערבית שפי גבאי
40	המשוגע של הוליווד מיכל קשרא
43	טיולי: מרפסת מעל ים המלח גילי מייזלנדר
44	הקוסם מארץ אן.בי.טי. אודית הראל
47	חיים ואהבים חמיר אבידור
51	פנטסזאז יגאל לב
52	הדוסקופ
54	מעריב לילדים

בשער: דתי נבון, חוזרת בתשובה, נשואה ואם,
מאושרת ומזמרת בין ארח"ב לאוסטרליה, לא בלי
ברכת הרבי מלובאביץ'. (כתבה בעמוד 28.
צילום שער: אסתר ברטל).

עבודת עמי דוראון
דמיאח בוקשטין
אוריית' עורד: אוריית' הרצל
עורד דמי: יורם נאמן
עבודת אוריית' אוריית' הרצל
אוריית' הרצל

מנהטן

תווית בינלאומית

חברת מנחסן מציעה לך מגוון רחב של מוצרי אופנה לגברים. בנוסף לחולצות הקלאסיות, המפורסמות בטיימן, תמצא עותד גם חולצות ספורטיביות, מכנסים, סודרים וקסטים; כולם באיכות הירועה של מנחסן.

מנחסן - לחשיג ברשתות: פולגת, גולף,
משביר לצרכן, כלבו שלום ובחנויות
מובחרות.

Manhattan

NEW YORK LONDON PARIS

הייחידות

מאת אבי רו

שלושה שבועות של אנטיפאדה: קול קורא ודודו ועידו ושמואל מול "אחמד" אחד
סידרים של גולני. כך אוכפים חוק וסדר בגדה. קול קורא ודודו ועידו ושמואל מול "אחמד" אחד
ויחיד, חסר פנים, שזוהתו איננה אלא תענוגות הכתומה שלו. לא מעשי זוועה,
לא "חריגים". רק אכזריות קטנה, יומיומית, קבועה. שאלה של מיקום במדרגות הרוע. נבט
של גולני לצד המטמורפוזה שעוברים את המילואים בשם הציות לפקודות.

שעות אחר הצהריים מתכנסים שמה של שכם בעיפיונות
לרוב. בעזרת חושים רבים, בלתי נראים, מנוסות עשרות
ידים צעירות את המיירות הסטגניות, הנטקות אל על
כרמי האוויר המתחלפים. נבחרתה הרוקדנית מן
המציאות העגומה שמתחת. ומעבר להישג יריה, הורניות
לפעמים, של החיילים.

יד שמחזיקה בעיפיונות איננה מטילה אבק. ואי-על-שירי, היה
בצבא איזה חכם שהוציא לאימון חורא לידים את העיפיונות,
"כדי שלא יפריעו למסוקים שלנו". מפריחי העיפיונות בשכם
הסתלקו אפוא אל הגגות, וכינתים נשתכחה ההוראה. אם נושלים
העיפיונות ומתריקים, הרי זה מנחת תקלות או, לפעמים, בשל
יומה אישית של חיילים ישראלים גלגלים וחריגים.

יש להזיח בהם בחזקה, כי הם מושכים ולפעמים גולשים
מדי, נושקים למרס, יוצאים לרוץ אחר תבלת השמים ונעלמים
לעז, או מחזירים לנו שבורים ורצועים, כפי שהסביר הדוד ללדו
הקטן בעיפיונות של דומן גארי.

ברחוב החוכך את התומה המערבית של איצמירון הכרונג
בשכם ניגשים ארבעה או חמישה ואמנים אל שני המילואים
המפטרלים שם "טיארה, טיארה", הם אומרים בהתרגשות,
ומצביעים על החוט המתוח שנמשך מנג סמוך אל תוך מיגרס
הכרונג. לאיצמירון אינם רשאים להיכנס: הוא משמש עכשיו
מחנה של צה"ל.

במיגרס פנימה נערכים חיילים-חובה של גולני לתפוס את
העיפיונות הנותרים. העיפיונות נתקע באחד הברזשים שמעל לצינור
הכסוף, כמו נישא על צנחן הסירודן של צוואת החיילים, המעדישים
את הורשע הקטנה על פני בתי-השימוש החפורים במינה המוחזקת
של המגרס.

זהו של הילדים, בחורץ, פונה אליהם אחד משני
המילואים, שוכנם פנימה כדי להלץ את העיפיונות ולהשיב.
"עזבו אותי, לחרוג את כולם", עונה לו אחד הגולני-צבאים,
ואחר מסביר לחבריו: "המילואים ניקו האלה, אוהבי ערבים כולם".
"חשבוני", מנסה שלישי במתינות, "העיפיונות האלה מסמלים
משהו. ראינו את הצבעים שלהם".

המילואים ראו. למחרת בבוקר, היה העיפיונות מוטל על
הטריבונות, מוטל ומנותק, למרות המסמלים של צבעיה כחול ולבן.
שבעים איש, פלוגת הסיוע המילואים נכחו סדיר של
גולני, שהתחילו לכוחות-מישנה, וחוליות וחסימות, ונעו מכאן
ומכאן ומכאן, ברכב הברגל, בפעולה מתואמת ומסוכנת להפליא
השתתפו במיכשור הילי בכפר המתמר גורקא, מצפון-מערב
לשכם, שהכירו ממדרון הגיעה הנשיאה המשקיפה על הכביש
החלץ לבנין, באותיות עשויות מאבנים, ארבעה על ארבעה מטרים
כל אחת פראלא.

בארבע לשונות-בוקר חמה הפעולה משלושה עשר מבוקשים
נמצאו, ונעצרו המישה, ותחסה כמתוכנן מערכת ההגנה של
צו"ח המיגרס.

מן התשיבה הגיעה קבוצה קטנה של גולני. עיפיונות הם שיטת
אל תוך השוליות, מניח להשתרע על המשבים ולחללם. אחי מהם
בעל יומה, ותבונתו בעצוריו ואמרו: "בואו גורקו. אותם בססל
האחרון". וזאת תפס את העצור: "שיש קרוב אליי, הקבול
וקשה-עניינים, נציצית ראשו, משר בלח בשער וחקים את האיש
הנאבק על רגליו.

"עזבו אותם" קרא המילואים, "תתנהגו כמו בראים".
מה כאב לו? תוקפים וחיילים, "מה העניין?"
העצורים רוקו בריכוז השוליות, ושקו השחרר לפתע, נשמע
אחר החיילים אומר: "מנקרים מוח" - והוא הטיח בכוח, פעם

העצורים וזכו נירתי הטיוולית.

לפתח אמו
אחד החיילים:
"מוקרים,
מה? והטיח
בכוח את ראשו
המנומנם של
עצור במישעת
הברזל.

"תפסיק את זה
מיד" צעק
המילואים.
"מה יש לך,
אתה לעשות
אותם נכים,
צריך. לחתוך
להם את

האצבעות
צריך, שלא
יורקו אבנים".
"לחתוך להם
את הזין, שלא
יולידו".
"ואצלו יש
נאלה שרצים
להבין אותם".

"מלח לי", מעיר מישוה, "קדם אמרת שצריך להכות מתחת
לבדך, ועכשיו אתה מריר על לפוצץ את הראש".
הסב"מ מחייך בנעימה. השאלה משעשעת אותו.
בקיצור, הוא מסכם, "פיוור הפגנה - ליישר קו ולעבור עם
האלות. בדרך-כלל הם ברוכים. אף אחד לא מעניין שיעצרו אותו.
הם יודעים שיעצרו אותם לארבעה-חמישה חודשים, לפני שמישהו
יברר אותם בכלל".

- "או למה הם מפנינים?"
שלמה מצטחק שוב.

והפלוגה נפרדת מן המיתקן עם התנהיה חזרה-משמעת. שיש
להימנע מירי של אש חיה ומרגל, פרט למיקרים של סיכון חיים,
כיוון שמתו של "מוקרי" - גורם, אל"ף, מתחוצצת עם ההלוויה,
קריאת רחוב על שמו והפגנות וכולי, ובי"ח, בעזת כגלל הקירות
ועניינים של הצבא מי יזה ולמה יזה. אף אחד לא צריך את זה.
ברור.

בזר, ונכון שיש עוד סיבה אחת, ולא בליך חשונה, כנראה,
הנבוכת מן ההיכס המוסרי הכרוך בגטילת חיי הוולת. אבל לא
הוכיחו אותה.

שמש בוקר נעימה האירה את שכם כאשר חלף הגיס המרשח
לאישו ברוב הארץ וחשקו, הגיע ל"מיגרס הכחול" וקובי המפקד
אמר לאילן הנחל, "א"א, עצור. רגל".
אל חצי-הסדר של כיפת המיגרס נקשר הרגל הפלסטיני
הירוק-לבן שחור-אדום - "רגל אשף", כפי שנוהגים לכנותו, ולא
במיקרה - והוא התברר לו ברוח הקלה.

אילן דומם את המגרס, והסיר את הקסדה קובי ירד מן הגיס
והמתין. מקץ שתיים או שלוש דקות התקרבה למקום פיאס חבוטה,
וקובי סימן לו לעצור. "תוריה", ציווח קובי והנחל, גבר מקריח
ושמנמן, כבן שלוש, מיה לרשית את ה"תוריה" - תעוררת-ההתח
- הכתומה שלו. קובי נטל אותה בלי לפנות, תווה לעבר המיגרס
ואמר, "רגל".

האיש הבין, איך הבטיחו במחלקת-המילואים "זה מתורגלים.
זה יעצור וכל בשבילכם". ומה המלא בלעדי ה"תוריה", תושב
השטחים הוא לא איש ו"תוריה" תוחור רק לאחר שבעל-היד יבצע את
החשטל עליו. האיש ניגש אפוא לגדר המיגרס, חלש ממנו את הרגל
הירוק-לבן שחור-אדום שנתלה עליו, וחזר אל הגיס.

"לאלא", אמר קובי, שמתען מן הרגל הלא-צפוי, "הרגל הזה"
- והצביע על כיפת המיגרס. נהג הפיאס שכבר ציפה לכבל את
תעודתו בחורה ולהסתלק השיב במבט של חוסר-אונים. אחר-כך,
ניגש אל פתח המיגרס, ניסה לשוא את הדלת פעמים אחדות, חרף
את הדלת הנעולה, ולבסוף חרף.

"מגור", אמר באנגלית.
"צריך להוריד את הרגל", התעקש קובי, אף הוא באנגלית.
"אני לא מכאן", הסביר נהג הפיאס, "אני לא גר פה. אני ממזר
לעבור".

"תוריה את הרגל - תקבל את התעודה, סימס קובי, "רגל" -
"תוריה".

"מישהו אחר תלה את הרגל ואני צריך להוריד" התמרמר
האיש, החיילים אפילו לא הביטו בו. הם התרווחו על מושבי הגיס,
מפאחים גרעינים וירוקים את קליפותיהם, וגזגז הפיאס, בחולטה
מיתאמת, נכנס למכונית, והתניע ונסע.

עשר דקות אחר-כך חזר היחיד כי פתחת המיגרס נמצאים
בזר שני אנשים: אחד עובד בעיל (השני מהם נעדר, אין אפשרות
להיכנס למיגרס).

"תקש מאיות ילד שיפלט מבחוץ ולוידר את הרגל", הציע
אחד החיילים.

"ואם הילד יפולח" הטיח האיש.

(משמש בעמוד הבא)

מקומיים מפנים מחסום (צילום
ארכיון. צלם: עומר קרני).

פשיטות ולנוס כלילות לתפעל רובים ותת-מקלעים ומקלעים
השונות, ועם מיטען הידע הקרבי. חזוה מגיעים אתה ופלוגת-הסיוע
שלך אל "מלח שלמה המוויין כאלה, ב"חנה לפיוור הפגנות" -
הראשונה בסדרה ארוכה של תחנות, במיתקן-האימונים המרושל
ובבלתי-יעיל להחריד, לקראת שלושה שבועות של
פלווא-אנטיפאדה.

"אנחנו צריכים לגטרל מקומי שעושה בלגן, בכמה שפחות
אישית וכמה שיותר מהר", פותח שלמה, ומבדיר בעבית עילגה
מ מבוקרי האמפריים המרוקקים של צה"ל במצא שהמחלומה
העצומה היא זו המונחת מתחת לבדך. "מכה אחת - עשר דקות
הא שוכב, ויותר הוא לא רץ". שלמה מציע גם חלופות - "או
נציגים או במפתח הלב" - ועובר: "לדגים את שימוש
השערה-האחורה של האלה כחלופה לאויקים: אם הוא - 'המוקרי' -
שיש, שצטק או כבד, אומר שלמה ומראה כיצד יש לסובב את האלה
שי שדעצה תתחיל יותר ויותר מביב מוקרי הידיים.

חלל מתקן את הפגנות לשני סוגים: גדולות וקטנות.
עולות אין עכשיו, והפגנה קטנה "זה שדגים עם צמיגים, אבנים
תקלין, באמצעות סכ"מ שלמה, מתרדך והבא את חיילי לצמצם
מחוק מהמפגנים "לסווח אפס, לפוצץ להם את הראש ולהעיק
אדם לכל הרוחות".

ופעמיים ושלוש, את ראשו המנומנם של העצור שיסב בפסל
שמאצורו במישעת הברזל הסמכות.

"תפסיק את זה מיד" צעק המילואים.

- "מה יש לך, אתה לעשות אותם נכים, צריך. לחתוך להם
את האצבעות צריך, שלא יורקו אבנים".

- "לחתוך להם את הלשון, שלא יסיתו".
- "לחתוך להם את הזין, שלא יולידו. לרס אותם".
- "מלכלכים". ראתה איך השרבים האלה חיים אחוה בחיים

מסריחים חשכתי שאני מת מחסיוחין?
- "ואצלו יש כאלה שרצים להבין אותם".
- "שלום עכשיו".
- "מניאקים".
- "מגריים".

כשבאו לחלף את המילואים, הוא סירב לתת להם "אני
לא שומר על העצורים", הסביר, "אני שומר על החלץ".

"קוראים לי שלמה, וכאן תותנה לפיוור הפגנות".
שלוש שנים בסיר, ויותר מדי שנים במילואים, מלמדים אותו
בצבא להסתער על ג'בלאות, לחקף יערים מבוגרים, לעצור

"קוראים לי
שלמה, וכאן
התחנה לפיוור
הפגנות. אנחנו
צריכים לוטרל
מקומי שעושה
בלגן בכמה
שפחות אלימות
וכמה שיותר
מהר. מכה אחת
- עשר דקות
הוא שוכב,
ויותר הוא לא
רץ. או בביצים
או במפתח
הלב. צריך
לצמצם מרחק
מהמפגנים
לעווח אפס,
לפוצץ להם את
הראש ולהעיק
אותם לכל
הרוחות".

ביטוח רכב המעניק לך עד 30% מערך מכוניתך, צמוד למדד, בתום 3 שנים.

[illegible]

ביטוח רכב מקדימלי				ביטוח "מוטב מדרג"			
תשלומי דמייה ל"ב שנים (בתנאי שוואן עיקר היתרדי)	מקום בתום 3 שנים	תשלומי דמייה ל"ב שנים (קבועה לשנה) חוקתה (החזיקה)	מקום בתום 3 שנים	עלות הביטוח בערך ל"ב שנים (החזיקה שוואן) חוקתה (החזיקה)	מקום בתום 3 שנים	הטבות והפיקוח לחובות הנהג רכב מקדימלי (ל"ב שנים)	הטבות והפיקוח לחובות הנהג רכב מקדימלי (ל"ב שנים)
0	6,010	10,275	3	2,325	7,950	0	4,495
0	5,165	9,471	2	1,731	7,740	1	3,434
0	4,405	11,730	1	2,155	9,575	2	4,150
0	7,885	12,690	0	2,765	9,915	3	5,120
0	9,125	19,290	0	3,345	15,945	4	5,790

י"ב ט"ו בכור ע"ד 4 אהר"י • קלפנים • בירושלים • 22844 • בארשבע, 38111 • חלוצים • 647125, 647146 • חתונה • 0660010 • 07890

[illegible]

אז לא רבו, אז חברים שלהם, אותו רבדי,
למנו, כבר הכריז, השלימו! קצתה אחרת להבין
המחלוקה שישת מכתב זה לזה, כדי לרדו בעזרת המוט המאולתר
הזה, להמליח את הרגל שמעליהם. "דיוג" אחר, תורקע למען אותו
הדיוג! משהם ממוכזים, והם וחלבים, גלעת בחושים השומעם
החזק!

אז יאר לא תהרגם, התוראה אתה ליתוריד את דגלבים! איד
אחר - בעיני שלהם, ואינעל פירקן, רץ המילואימנים המכונעת
לחברים כי להחזיר אותם.
אז יאר, נורית את דגלגלי שאלו ביאורם.
"תגיד להם שישקו אנשים."
"חזקו אנשים!"

לד' המיטג' הכחול' המתין בשתיקה בהג המיטג' החבושה,
לומר מלת חשיט את הדגל ולקח את ההוויה' שלו, או מה אם
יילים אמר שיקבל אותה כעבור חצי-שעה, והחזירו אחרי
החצי, מה מועד?

הביקורת מתמקדת בשאלת הימנעותו של סיגורט - המיוחס
 פשוט - מנבזיות הבורק, והיא מסתיימת במעבר הסיגורית
 התבוסתית אל הבורק.

למרות נספק חסר שנזכר לאחר המילוימניקס כי החיילים
 עדיין שוא כי לידה עוקבים אחרים מן הגנ, איננו עליהם
 יודים. "חלתלוג", ביקש המילוימניק, והיא ספקה כמיים: "מה
 עור".

והם אבנים בלתי פוריות אחר שעות.
ועתה נאמרו ליתן פירות לרוב
הקטנה, אל הרקוב במחלתהם ופיהם. שני פירות כבדי אורות
הקטנה, אורות כבדי וראשי, הם מבחינים שני מבחינים פור
לבנות
בנסועות משרה, עריות, מטרבבות לאור ומיד אחר כך מנות
מאכלה, אורות הרקוב אל "הקטנה הקטנה", נאמנים באותו ענין
שקטעם עקבות וקולות ישי, שני אורות למסות, נאמנים שני
אורות והקטנה אחרת, קטנה רבע, נעלמים שני אורות והקטנה
זמן אל אחר כך, אורות צוות המור והלבנות, שוכות אל ררכ בחורה
אל הרחוב הארבע, צוות מספר אור, תישים מאות למבניות
הקטנה, "אצות" אור צועה, "רובות" אל הקיר ולסבך על הרקוב
לכסות לכסות

החוששים הבלשיים של קורץ עושים בשכם שעות־נוספות.

– "אני רוצה לראות אם יש לו סימני אכנים".

כשהבחין באותה שורת אבנים רלילה לרוחב הכביש הצדדי
שכוונה הנדחת, האמין קורץ בכל ליבו שחובתו הלאומית היא

קצה הרחוב.

אנאגליה, "אני ממילא חולד
וסלם את השמים, תאמין לי".

נמצא חן בעיני, חור וצק בכעס.
אחר כך, במימשל, פירט קרץ את חשדותיו: "אל"ף, הם נסעו

1. The first step in the process is to identify the problem or issue that needs to be addressed. This involves gathering information and understanding the context of the problem.

9 44444444

פול לוי בורש

התחלתי להתלבש. פול לוי

רשת חנויות אופנה

(המשך מהעמוד הקודם)

קצין המימל"ש, והתברר כי שניים מן הארבעה הם נהגים, שהסיעו את שני האחרים, וכן אנשים נוספים שכבר הספיקו לרדת, ממנהגיהם העצמאיים שלוש בקציעות, ממנו שוחררו באותו יום לאחר כמה חודשים של מעצרימיהל, אל בתיהם בנר. הם החמיצו את הפניה לסימטה, ולכן עצרו והסתובבו. איתרע מולם להקלע למקום בעת המידור של הכוח הרגלי את שני הברווזים. זה הכל. "זה אולי כשר, אבל מסריח", הכירו קורץ שלוש פעמים, ומאן להתנחם על הסוף שנשמט מששחרורו הארבעה, "אצלי הם היו נכנסים למעצר".

רובני הדיקות על המידור העניקו להסתעפות את שמה הצדל"י "זומת הדיקו". התצפית, הממוקמת על גגו של אחד מבניינייהמגורים הגבוהים שבצומת, חולשת על הכביש העולך משכם העיר אל ביתהסוחר המרכזי, עובר ליד קוצין וממשיך לקרומים, התנחלות הוותיקה שהנגות האדומים והמשפיעים של בתיה כמו גלשו מנוף שוויצרי קריר. מקום שבו רינת, לרדת מסקימה בת תשע, מחדרת את הסיורים המורמנים ליישוב "לחורג את כל הערבים. לסדר אותם בשורה, וככה, סדרהסדרה" - כשהיא ממחישה בדיה כיצד יש לקצור אותם בצדור אתר אורן.

הראות מן התצפית מוגבלת במקצת, כיוון שקשה, קשה מנושא, לעשות שימוש בג כולו. חלקו האחר, ביותר עם הקטע העליון של הרד"המדרגות, היו למראה ענקית, גורשת צוזה וסיסת ניידהשאלט מטונפת. החלק האחר התמלא בחפירות חלבה מרוקנות, מחות שימורים מעוכות, לחמים עבשים, שיירי מזון, אריות-משקה וריקות ועיתונים ישנים. וארבע-מירכו, הבחין התצפיתן ב"צומת הדיקו" כסטישן הוחרת מעובה.

רקות מעטות לעירכו עצרה בדריסת-בלמים מבנית מקומית ליד ג'יסיסיה, וממנה קפצו אישה היסטורית וגבר צעיר, הילון הילון, ועקה האישית בגרון ניהר, חיוורת ורוערת. בנה הקטן, הצליחה אישית להכביר, נחפץ בדי אלמני לחון מבנית סטישן, הילר התייפחה, רק בן עשר, הוא לא עשה שום דבר רע.

התצפית והחלה את הסטישן, ולאחר מידור קצר היא נחממה. לוחיתיה ישראלית ונהגה הוא צעיר מוזקן, תושב התנחלות בקרבת קרומים, ראשו עסוד בכיפה ענקית ועל חזהו תלוי רובה אס-16.

"הטיסה" הוא התמלא, "איך הטיסה בסך-הכל דיוק עלי אבן, אז תמסר ילד".

"הילד הזה דוק את האבן?"

"זוא היה שם".

"למה לא הבאת אותו למשטרה?"

"בשבילי, הצבא זה כמו משטרה".

"אבל גם לצבא לא הבאת את הילד. הצבא רדף אחריך".

"מה רצית לעשות לילד?"

המתנחל מלגלג בעיניו ומביט לשמיים.

בוכה ומבזה, מבטית וילד המסוף כי לא דוק שום אבן, עידן מחליט לשחרר אותו, ומדווח למיבצעים.

"אני מבקש ממך לא להאמין לחם ישר", משרד ממרחקים סמל-המיבצעים מגולג, "אם אמר שדוק אבן, כנראה שיש ביסוס לנושא".

המתנחל-החופשי מוידך, הצבא איתנו לפני ימים אחרים נתפס נוהג כשבמבוכתו מותקנת לוחית של של שכם (שוכ, או חוררתי אותי) ובחדרמנת אחרת נתפס יורה ברובה במנהגההפליטים מלטה (שוכ, אמרתי או שאני לא אירה יותר). הוא מביט בשלושה באם הנסיעות, המבקשת את בנה המסוף ואיננה יודעת את נפשה, ומסוף לחיך.

כשבת לעירצותים מוכנס האיוור כולו לכוננות: "חפירות" פולקסוואגן צוזה, נושאת לוחית ישראלית, שמיסרה כדרכן, פרצה את המחוסם בטול-כרם: והמשיכה לכיוון שכם.

כשעה אחר-כך מרחו התחום שבמבואות הצמודים-מערביים של שכם כי קצר "חפירות" צוזה: לוחיתיה אינו ישראלית אלא מקומית, אבל מה זה חשוב.

נהג ה"חפירות" והגבר שלידי נקראים לצאת מן הרכב ולקוידק לא, מבחישים השניים, הם לא פרצו שום מחסום. מן המושב ואחורי מתבוננת בראגה בנעשה שני נשים. אתה מתן, צעירה ויפה מאוד, מוכרת את אצבעותיה ומעוזה את פרצונה.

המילואימניק שהתבונן בה חשש שמא היא מתייסרת בבאנים צידל"יה אולי אבל למראה ארשת-החורחה שלכשו מנה משוחר הגברים למבוכתו ונסעו לדרכם, הבין כי האשה לא חייאה אלא מפני הבלתי-יודע: מיפגש כזה, עם חיללים, עלול להאשים בפריה ממושכת מאוד.

חור המבוכות משני עברי המחוסם איננו אורן. בעוד ימים אחרים, לאחר שקריטורו, מפקד המחוסם, יחזור מפגישת-עסקים בתל-אביב והסוכאור שלו תחטוף אבן בדרך, יתארכו חוררים וישתרעו על פני מאות רבות של מטרים בפעולת-עונשין אישית, יערוך קריטורו בריקות מרוקשות במבוכות הערבים העוכות, יבחו היטב את מיסמכיתו, ובייחוד יקפיד על תקינות הנסוט למבוכת שרק אחד מפגסיה וראשים פועל - לא יחיד לענה, "פי זה אצלם סימן שלא יורקו עליהם אבנים".

"זכאשר עוברת מבוכת של מתנחלים עם פנט חקן או בלבד?"

"שוב מאוד, למרו את הפנט. שיטעו".

אבל באותה שבת החורים היו רדילים, וכעבור שעה נוספת עצר המחוסם את ה"חפירות" המבוקשת. תהג, צעיר עצני בגופיה, מבגסיה-העמלות ויחן, יצא מן המבוכת כש"גליל" סקן תלוי לו על צווארו ברצועה ארוכה. הוא חייל בנעלה, בחופשי-שבת, ונסע עם אימו לבקר את אחיו הנמצא נכשו בסיונות במחנה סמון. עכשיו הם חוררים הביתה, לתל-כרם.

"מה בעניין המחוסם בטול-כרם?"

הוא הורה: "זה אני. מיהורתי".

"נחמים לכל הערבים לעבור והוא צריך לחכות", והענה האימא היהודיה.

"לילוחים וכו'קרימה מה?"

"בשחחים - בשח, אישה האם. "כל מקום", חיקו הבן.

שלושה שבועות בשכם. שלושה שבועות ללא אי אחד משוחר מעשים שנוח לכיכר לטהר את המצפון הישראלי השליטני. על-ידי תיוגם כ"חפירות" לא עין עקרה של תינוקת, לא סתם גברים חיים ולא שבת גפיים שיטות של צעירים כמחוסם וק מציאות ימיומית קבועה וגמשת של התעמדות ואכזריות-קטנה כלפי אותה ישות גורמת אחת: ה"מקומי" - אותו "האחראי" האנונימי, חסר הפנים, חסר האישיות, חסר השם, שהוחזר איננה אלא חקירה הבתומה שלו. והקלות הבלתי-נכבדת של שיטת הדיקו והמלטרשוה שערכים אחרים מאיתנו בשם הציות לפקודות האריות של האחרים, של הדיקו, בשלושה שבועות בשכם הם לאום עוד שירות-מילואים, עם הבעיות הקבועות של המלואים - שלא ירח קשה, ושכן יחיה סבירות-ששת מחר - וכל מה ששחר בין יום היום ליום ושחרור אינו חשוב.

ועל אי זאת, סלוגנית-סידור המילואימניקת איכבדה סתולת חשירות, תידרך מפקד בכיר בגיורו: "להיכנס בהם", "לגלות", "לשבור" בהמשך, ביקר שר הביטחון והורה: "לא ייתכן שיהיה אירוע בלי נפגעים בצד השני", ולבסוף נמצא, כי הפלוגה לא מימשה את הציפיות הקשות שחלו בה, הפלוגה "זכה מרי" אצה, "דק גלגל יסודו מה את חשניגים", הבטיח איש גולני.

דויד, עשרה חודשים בגולני, השתעשע בנפשו עבה שילך כצבאו, צבע בארזים עם לכן בקצת, וחורס עליו בבאווה את שם החטיבה ומיסר הגורד.

"הספקת להשתמש בנבוס?", "כן, פעם אחת". "כינוי הדרמנות?", "ילד שדוק אבנים". "בן כמה?", "תשע, עשר". "כשרכבת, מה הרגשות?", "שום דבר. סיופן". "אתה לא יורק שאסור להבידן?", "דק אחר-כך הגנדר אמר שיצא חק חורס" ואחרי רגע: "גולני זה חתוק".

וחוק, לא רק של גולני, הוא ששולח חיללים להתמרח לוח בשכם ולבצע מעצרים. בדיה התנהלה מעלית אסורה ישושים שני מרים ורביצו תורה בעשר תלמידות.

וחבושה, למראה ואסוט בן שלוש המבוכין בגימ הצבאי, די וגמלט במחר.

שלושה שבועות הייתי בשכם. שלושה שבועות הייתי קלוג, וסעם, כשחורתי מתעשה, שפעת על הבהלה שחשקת ויללים בגולני רוקק, כאשר נרע להם כי אחד המילואימניקים הוא עיתונאי. "זאם הוא יורק את חוז ואת חוז ואת חוז ואת חוז", שאלו כחשש את קובי, ופריסו באוזניו שורה ארוכה של מעשי גנלה שעוללו.

בין סוג דוע הם דוקא מבחינים.

הקטיישן נחסמה. לוחיותיה ישראליות ונהגה - צעיר מוזקן, תושב התנחלות סמוכה, ראשו עטור בכיפה ועל חזהו תלוי אס-16.

"חטיפה" הוא התפלא, "איזו חטיפה? בסך-הכל זרקו עלי אבן, אז תפסתי ילד".

"הילד הזה זרק את האבן?"

"הוא היה שם".

"מה רצית לעשות לילד?"

המתנחל מגלגל בעיניו ומביט לשמיים.

בוכה ומבזה, מבטית וילד המסוף כי לא דוק שום אבן, עידן מחליט לשחרר אותו, ומדווח למיבצעים.

"אני מבקש ממך לא להאמין לחם ישר", משרד ממרחקים סמל-המיבצעים מגולג, "אם אמר שדוק אבן, כנראה שיש ביסוס לנושא".

המתנחל-החופשי מוידך, הצבא איתנו לפני ימים אחרים נתפס נוהג כשבמבוכתו מותקנת לוחית של של שכם (שוכ, או חוררתי אותי) ובחדרמנת אחרת נתפס יורה ברובה במנהגההפליטים מלטה (שוכ, אמרתי או שאני לא אירה יותר). הוא מביט בשלושה באם הנסיעות, המבקשת את בנה המסוף ואיננה יודעת את נפשה, ומסוף לחיך.

כשבת לעירצותים מוכנס האיוור כולו לכוננות: "חפירות" פולקסוואגן צוזה, נושאת לוחית ישראלית, שמיסרה כדרכן, פרצה את המחוסם בטול-כרם: והמשיכה לכיוון שכם.

כשעה אחר-כך מרחו התחום שבמבואות הצמודים-מערביים של שכם כי קצר "חפירות" צוזה: לוחיתיה אינו ישראלית אלא מקומית, אבל מה זה חשוב.

נהג ה"חפירות" והגבר שלידי נקראים לצאת מן הרכב ולקוידק לא, מבחישים השניים, הם לא פרצו שום מחסום. מן המושב ואחורי מתבוננת בראגה בנעשה שני נשים. אתה מתן, צעירה ויפה מאוד, מוכרת את אצבעותיה ומעוזה את פרצונה.

פול לוי בורש

חמישה ימים I AM מה

חמישה ימים של טרור
איי.אם. חמישה ימים
שבחם צחקנו, בכינו,
רקדנו, שרנו, צעקנו
ופיננו את הסודות
הכיחסי אינטימיים.
הבטיחו לנו שאחרי
חמישה הימים ואחרי
חמישים שקלים נצא
מהאקוורים שבו אנו
כלואים כל חיינו ואני,
אחרי חמישה ימים,
יצאתי החוצה, וכליך
רציתי לצאת
מהאקוורים. אבל בחדתי
להישאר שם לבד.

תאח סימה קדמו
צילם: שמואל רחמי

יעל טייסי, כך, בצעקה, אחר אחרי השני, וקופים, מביטים ישר, כסאות הפלסטיק הלכנים שלירי נעים באי נוחות. לכל האנשים מסביבי חיוך מרוח על הפנים. אף אחד לא אומר מילה.

אחרי כך, בהפסקה הקצרה שנבלה בחוץ, יושביו החיוכים המרווחים ודברו על האסוציאציות שהועלו בהם עשרות חוקים דמויי הפסל. הסדר הזה, המבט האטום, ואחר כך, היבנה וזמן אחר כך, תאמר לי בשיתוף פרטית בוגרת אייזאם ותיקה, שהמוח הוא של כל האנשים הוא הכוחות. שאסור, ששום אסור להם, לכל המסייעים למיניהם, לגלות אישודי מעורבות, אישודו

היא המיחה: "מה את רוצה?" היסטורי:
"שיהיה טוב", ניסיתי, "שיהיה שלום,
שנוהה בדיאג, וככה". "בולשיאני" ידקה
בכרצוני, "מה את רוצה?"

רגש, שאסור להם לקחת משהו מחלל שלנו, של אלה שעוברים את הסדרה ולכן רדושה העמדת הפנים הזו. ואז גם נדבר על תחושת הכוח, העוצמה, השררה, שמרגישים, אולי, האנשים האלה. על מה שזה עלול לעשות להם, לכל אותם אנשים, בוגרי סדרת האייזאם, שמצוננים, בהתערבות וללא שום תמורה, מסייעים לפט גרוב להפיץ את תורתם. ואפשר למצוא אותם, את כל מאות המתגוררים, מנקים את השרותים, שוטפים את האולם, מסדרים את הכסאות, מתחזקים את המקום, מסייעים במדינות. בכל שעה ביטחון, בכל יום בשבוע שבו הם נקראים.

רקדנו בחור, בעיניים עצומות, כפי ששט אמר. מוסיקה נשללה, חופות, פקחתי את העיניים באותה הסביבה שסגלתי לי במהלך הימים האלה העפעפים מרחפים, חצי סגורים, כדי שאף מסייע לא ינווה בי ממש אסאם, ובאצבעות ידו, בתנועה של מקור נפתח ונסגר, יורה לי למסור את העיניים. על כמה בצד ויהיו מישהו שהכרתי בסדרה, חיוורת, מחזיקה את ראשה, תוך צעדי ריקוד וחזרים, גונג'ו, אליה והתכונשתי לשאל מה קרה מסייע קצוץ שיער ורזה לי מיר לחזור למקומי. אולי הגבתי במבט של התנגדות, הוא, בתנועה גסה, משך בזרועי. כשהמבט שלי לכש תרממה, אולי, לא במות, ראיתי בעיניו בולח, "טליחה", סימן במהירות, והמבטב לאחור.

שמונה רמקולים גדולים תלוים על התיקרה. שמונה רמקולים נוספים על הקירות. הלכנים חמרי החלונות. זו הרמקול הללו חסרו במשטח הימים והסודים מוסיקה שתסעיר את כלנו. לצליליה נקדו, איתח בידו גשיר, והרבה, הרבה פעמים גם נבכה. תמיד גשאה עי כמה שקלעת, נבנה ומשללאה בחירת השרים. לחוית הריגשית שעברנו זה עתה, אבל עכשיו, כשאנחנו עדיין יושבים וקופים, מאוחרים

(תמשיך בעמוד הבא)

סוכפוכו 13

יתרונם על השולחן שלטניהם, לעולם לא מרשים את תב חוקים. אחר כך תגיד לי המיסי שלי - המדיניות, המדיניות לכוננו אחר כך יתקשרו גם כאלה. שלא מדינת, סתם, דברים גם לעזור, אם אפשר. כדי שתבה תהיה אוניקטיבית. חוגגת. ואז הם יציעו שט של כאלה שיהיו מוכנים לדבר, לעזור, וחגגת, קד את מסמך השלטון שלהם.

למקדורו של פט גרוב קמים כל האנשים שיושבים מאחורי. כשורה ארוכה, בסדר מופתי, בצעדים אחידים, בנב וקוף וראשים מורמים, הם צועדים בשלל חדר, הגברים מוסיקים להפליא, חולצות מנוהגות ומסודרות היטב בחור המבגניים. היים ישרות הם נעמרים לפנינו: בחיז גרולת חרד חולת חגהחול. לרוחח, לכנסים, עשרות אנשים נוספים. אחת תיסלפת ממדרת, חולצות מנוהגות, גב וקוף, ראש מורם ומבט אטום. לשקדורו של פט הם מציגים קצמם. בצעקה: "אני, סלי, מסייע בחוץ". "אני

החוקים שעליהם התחייבנו כולנו, ומראה לנו את האלטרנטיבה והדלת החוצה. ואז אולי, רק אולי, וזה אחר מאיתנו סם, ובצעים לא במחשבה תחת מבטם המנוכרים של כולנו, חולף על פני עשרות חזרי הסבר המסייעים, שומרי חרלות ואנשי חתולה, ויצא החוצה. היינו נשואים שלוש מאות וארבעים אנשים פחות את, חוקים יותר, מאוחרים יותר, שייכים יותר, אבל לא היה יום שיש. ופט גרוב לא אמר לנו לאכול חצץ. וחדש חצי אחרי שהיה של חמישה ימים בממלכתו המכשפת, נשארתי רק עם השאלה, מה הייתי קושה אילו פט גרוב היה אמר לי לאכול חצץ.

במהלך הכנת הכתבה קיבלתי כמה טלפונים בעצם, יותר מכמה. חברים שעברו איתי את הסדרה סתם, ככה, מבקשים לדבר מה אני מתכוונת לכתוב באיזה רוח יכתבו הדברים. אומרים משחר על העול שעשו כתבות אחרות לסדרה. אני מתקשר, אומר לי מישהו, מכיוון שסדרה האחרונה הגיעו מאתיים

מישה ימים ויחיי שבויה בממלכתו רבת חקי סם של פט גרוב שביה מרצון. שהי יכולת, בכל דבר, לחצות את החדר רחב הידיים, ולחלוף על פני עשרות חוקים חזרי הסבר ואומי המבט, לתלוש את תג השם המוצמדי לחוץ, להסילו לתוך הסלילה שליר הדלת ולעלות במדרגות העולת ממרחק בית אמריקה הישר אל הרוב המוכר. אבל לא הלכתי. כמוני, גם שלוש מאות וארבעים אנשים אחרים. יחד, במשך חמישה ימים, צעקנו, בכינו, רקדנו, שרנו, שיוקנו, סיפרנו את מרחונו הכמוסים ביותר - וחיבקנו. וחיבקנו. וכל זה להשקדחת השוט והידידותי רבהאומה של פט גרוב.

אולי, אולי כיומה השישי של הסדרה - אם היה יום שיש - היה פט גרוב מניח למיניו צלחת מלאה בחצץ ומורה לנו לאכול, אולי, רק אולי, היו כמה מאיתנו מתנועעים באי נוחות על הכסא, מציצים לצדדים בחשש, מרימים אצבע מוטסת ומבקשים חסבר. פט גרוב, באריכות בוטה, היה מוכיר לנו את

התחלתי להתלבש.

רשת הנווית אופנה

פול לין ברנד

במסגרתם של עשרות המסייעים בעלי פני הסתעף של הסדר, הדיק, המסטר, החוקים הנקשרים למחשבת נחיתות, לעודד את המבוכה את החזק הנפח את חוסר האונים. זו רק טכניקה, גידול לך מי שיש על בשום את האמצעים שברך למסרה. אלו הם המסע טכניים בלבד, שאין להם דבר וחצי דבר עם המסר האולי, גם לאהבה ולכובות בה קיבלנו את המסר נטולת המסר הזה, יש משמעות. ואולי יש גם מה איושור מסר. ולאו דווקא המסר שאלי מוכן מס גרוב.

הסרנה הגמשת של המשיה ימים מתחלה בשנה שש מדי ערב ומסתיימת הרבה אחרי חצות. כי מנס שלישי בשבוע ועד יום המשיה. ביום שיש מתחלה הסרנה בשתיים עשרה בצורהים וגמשת ער אגני חצות, ובשבת, מאות עשרה בבוקר עד שעת הער המאוחרות. כשל חוק וברצינה מאימת צועק מן כימוג הראשון את חוקי הסרנה. באנגליה, ומאחר צועק המתורגמן רביהכשרון את התרגום והמני, בעניין החוקים של הסרנה, לא משאיר שם מנס לאיבהדיות. וריצנות, ותוצאות חובת, אחר לעם, אסור לאכול, אסור ללעוס מסטיק, מי לועס מסטיק עכשיו כמה יריים מהמסות מורעות. מאחר שיש מסטיקים, זה שלב מאוד ראשוני בסרנה, ומשתתפת מפות ניר חצורות, עובדים בין לרטי המסטיק הסבוישים שמסליכים את התעבה לתוך המללות. אסור לדבר ללא רשות. לא לעזוב את האל, גם לא כשצריך מסי. וחבה לשאת את חג השם המכונן בלועזית, במשך כל זמן שהייתך בסרנה אסור לאור אין לצרוך ממים או אלוהות במשך הסרנה אסור לשבת ליד אדם מוכר. אסור לשבת ליד אדם יחז מפעם אחת במשך ימי הסרנה. אסור לרשום רשימה או להקליט, וכן, יש לשמור על סודיות מהלכה. מניע הרוב הגדול, מי שלא מקבל את חוק הסרנה הבלי יכול לקום ולצאת התצבה רגע דומס בחור רממה. אין אחר לא קם. והלחות והולות, הנראות לי כמו תומת של פלוח, נשארות תומסן מן המקולים הגדולים עולים צליליה החוקים של מסיקה מלאת עוצמה, קרה, מאימת, רבת דה. (בהמסך יגיד מישור במסגרת שיה באר, מישור אד יציע את וגר. עד לטום הסרנה יהיה קצנצוס שהה געמט "כה אמר דוסטוס" של שטראוס. והה נמשכה, בה אמר פט, רקה שלושים ושבע שניות, וה המסיקה שתכריע על זכניסה האולם הגדול. מענה ואילו, עם הישמע צליליה הראשונים, נוגע מלנו כאחוי מלצות אל תוך האולם וגרים את ידיו למעלה וכן, כשאנו עומדים לפני הכסאות המסודרים בסדר מופתי לפני קווי הסלטיים, ידנו מתוחות לחסוק יכנס פט לאולם, באות חכניסות ומרשימות שאחי בחי, והיך בשניה השלושים ושבע של היקו השנית יגיע אל הכתם. וכשינוע הצליל האחרון במיקולס הגדולים, ישמע קולו החוק.

פס לימד אותי על חגרגי שלי, לכל אור מאיתנו יש משנה, והא אומר, שהוא חייב לעשות. וחבה לא געמט שאינו אוהב לעשות, אך לא יכול להתחמק ממנה. רוגי, והא צועק לרוג, שכמשר כל הסרנה אינו מוריד את עיניו ממש, קופץ בוויחז לכל זמן קסן רואג שהכל ידמוק כמו שיען, רוגי, מה אתה חיי לעשות? רוגי, וקוף וחגיגי, צועק מאחרונה לכל ללכת לעבודה. ומה יהיה אם לא תלך לעבודה? לא תחז ללכת כסף לפרנס את המשפחה שלי. ענה רוגי בציניות ומח יהיה אם לא תלך לך כסף לפרנס את המשפחה שלך? יאן ארגיש תיכסול, ענה רוגי, כנראה בצטיינות, משום ששט ממשיך לרוחך בו. ער שום מגיעים לשרה התחננה של הרצונות. האומרת של רוגי והא ריגיש תחושת כשלות, או שינאה עצמית או משנה כזה. והוא חגרגי של רוגי, עכשיו אקף לו פט, וחשוב כל אחד מכם על חגרגי שלי. האורות כבים. טוי וייסמן. וזי ימנו של פט זמי שינול מהחורש הקרוב את הסניף וחורש של מנת האייאם בלונדון, מחליף את פט. ולקדורו אותו (המשך מעמוד 10)

רבים הביאו אותי למועות. עברתי ריגושים שלא האמנתי שאעבור. נכון, אמרתי לה, היו שם כל מיני דברים שהפריעו לי. שלא הייתי מוכנה לקבל. אבל בריערי, אני שמחה שעשיתי את זה. ועובדה, אמרתי לה, שכולם מרגישים כך. כל מי שעבר את הסרנה. יש מונח בפסיכולוגיה, אמרה לי, "שנקרא יריסונג קנטיטיבי. כשאדם עושה משהו משמעותי, והוא תמיד ימצא לעצמו צידוקים שעשה את המעשה הנכון, כדי להיות עם עצמו בשלום. אם אדם קונה מכונת, מוציא עליה את מיטב כספו, הוא לא ירשה לעצמו להודות שהוא מחורבנת, גם כשהיא מחורבנת. והוא ימצא עזרות צידוקים לשכנע את עצמו שעשה קניה טובה. אנשים שעברו חמישה ימים כאלה, אמרה לי, "שלחשו באוזני ורים את סודותיהם הכמוסים ביותר, דברים שלא אמרו מעולם, אפילו לעצמם, לא יכולים להישות לעצמם לחשוב שהם לא היה שווה את זה. שהם היה בולשים. שהם לא לא חזקים את חשיפתה שררשו לעצמם. הם לא יוכלו להיות עם התחושה שהם הכל היה לשווא".

השקפה שבה מנוחלת הסרנה היא אנגלית. דבר של מה בכך, אומרים כל מי שמאחרוהם כמה שנות לימוד בבית הספר. ולכן, כששט מבקש מכל אלה שלא יורעים מלה אנגלית להרים את היד - לא הרבה מצביעים. זה שלב מאוד ראשוני בסרנה, ומשתתפת עדיין לא יורעים שהם צריכים לקחת אחריות, ושזה תהיה בעיה שלהם, כששט יעמוד על הכמה ויצליף באנגלית את תורתו רבת הערכים והמושגים. אלה

שוב ושוב אדם כה גרוב שהוא לא מוח סיבול פסיכולוגי לאשחכחים. שוב ושוב קמו אנשים וסיפורו איך השתנה חייהם, איך נחנך גרוב לאדם הגדול בחייהם.

שמוכנים להודות שאינם יורעים מלה אנגלית, עוברים לצידר הימני של האולם ומקבלים אוניות. במהלך הסרנה יכינו רבים מאיתנו, שלרעת מלה באנגלית זה עדיין לא מספיק כדי לשחות באקוורים של פט. גם לא עשר מלים. מדי פעם ילחש מישור באוזן שכנו, כשהוא מצטנף כולו מאימת עינם הפקוחות של המסייעים, "מה הוא אמר?" או "מה המלה הזאת?" ובודך מלא יגוהלו גם שיוחז "השירינג" בשפתו הקולחת של פט, והמאור לא קולחת של המשתתפים. פט יציע, באריכות רבה, את עזרת המתורגמן העומד מאחוריו וצועק בכשרון רב את חתרגום הצדדים לרבי פט כשאנו מוסח גם על האינסונציה הבונה. אלא שרוב המשתתפים עליו חלשון, יערינו לשוחח בדרך לא אמצעית עם הדמות רבת המסכות העומדת על הכתם. אולי כדי לא לאבד מן האינטימיות. וכך יעמוד משתתף מלא גרשות, ורוע מתאחד לחלל את חזיונית עם מלנו, ובעיקר עם פט, וינהל שיחה מגומגמת, דחוקה, כשהוא מתחבש שוב ושוב במלה הבונה. ובשידור משור לא יראה לאיש חזק של הכתם, ישמחו אותו פט בשפתו הקולחת, תיאטורלית. וכמה, כמה פעמים רצה משתתף נבדק לענות לפט, ולא עלה בידו למצוא את המלה הנכונה באנגלית, ומכאן נבדק תתיישב ללא מענה, לקול השואות ותבוכים, המריעים, בדרך-כלל, לפט. מסרת השימוש בשפה האנגלית בסרנה כמה

(המשך מעמוד הקודם)

בסקרנות, בצמייה, במחר, הרמקולים שמעלינו דוממים. ומוציאים, בצד, מציצים שלושה ראשים. מסיקים עלינו. בתחושה של אי נוחות, מתוך הרממה שלנו וקולו החוק של פט גרוב, אני מתפשט משה נוסף, שם, ליד שלושת הראשים הקטנים. אני לא יודעת מה. רק כשאני מחזירה את מבטי אל הכתם, אני פט הרקע בכוח ברגלו על הכתם, אני יודעת מה הימשיני שם למעלה.

מכונת יריה. איזה אבסורד.

את לא מודעת? שואל אותי, בחיך, טניר אייאם ששומע על הכתם. מוחדת? אני צוחקת. ממה יש לפחד? בפעמים הבאות שישאלו אותי את אותה שאלה כבר לא אצחק. רק אגיד שמה פתאום, ומה בכלל יש לומר. וכשאכתוב את הכתם, אשאל את עצמי שוב ושוב, ממה, בכלל, יש לפחד, ולמה, אם כך, אני חושבת על זה כל הזמן.

כשכעת אלמים איש עברו עד כה את סרנה אייאם בארץ. השמיעה על קומה עוברת מפה לאוזן. פרט למרבית יפהפיות המתארות שוף צחור, מוצמדות לשמשות המכוניות של בוגרי הסרנה, לא נעשה מרמס אחר. אבל גם השמיעה הזאת, שתלחש באוזן, תהיה מינימליסטית. יסתייך לך שיה יעשה לך טוב, שתגלה על עצמך דברים שלא ידעת אי פעם. שזו חוויה מופלאה. שום פרט על העצה בתוך הסרנה לא תצליח לרדת. יסכירך לך שלא רוצים לקלל לך, שאם יספרו זה ירוס לך הכל. שהאמננו של ההתעקש הוא הכריח. אם התעקש, יגידו שזה מבוסס על דראות ועל תרגילים. יותר מזה, מלה לא אתה יכול להשבע בילדיך שאין לך שום כוונה ללכת, כך שממילא לא יקלקלו לך שום דבר. לא יעזרו. קשר השתיקה על מה שקרה בתוך הסרנה הוא מוחלט. אחר כך, כשתהיה בסרנה, יציע פט בקול חזק את חוקי הסרנה. אחר ממה יהיה שמירה על סודיות מוחלטת. אחרי חמישה ימים עם פט גרוב, עבירה על אחד מעשרות החוקים שמבתיבה הסרנה כמה כעבירה על אחת מעשרות הדיברות. עשרת הדיברות אמרתי לילה. והרגמה לא מספיק טובה.

פט גרוב הוא דרום אפריקני, לא יהודי, שהחליט לפני כשלוש שנים לפתוח את סרנה האייראם בישראל. הסיבות לפתיחה של הסרנה דווקא כאן ברורות לו בוודאי היטב, ואולי גם לאלה שמטפלים בחשבון הנפש שלו. בבקב המרעלים, מניי כיכר אתרים, אינפורמציה שסיפק לנו בנדיבות במהלך הסרנה, "אדם לא תקבלו ממני כלום", אמר לנו שוב ושוב. "ובשביל הכלום הזה אתם משלמים, כל אחד מכם, 250 שקלים".

בשבוע הבא, טיטר לנו, הוא נוסע ליוון להופעה. והכל מהבספ הוח, שאנחנו, האסיכולים, תורמים לחשבון שלו. וכמה כמה צחקנו איתו כשאמר את זה. והוא מתיאות כמיים. כך גם כשעמד שם, על הכתם, צועק מלים בסות, מתנועע בוויחז מצד אחד של הכתם לצד השני, עושה תנועות וולגריות, ורקע ברגליו במח, מכשיל במיקחות מישור מהמבוכים שהעו לומר משור ועוד להתעקש עלי. כמה צחקנו איתו, מניס מבטי כזו אל אותו אדם שלא מבין שום דבר, נושפים בקוצר רוח גובה מסורבלותו. באחר מהקרייגנים" (שיוחז השיתוף, בשפה האייראמית, עמדה אותה המשתתפות, אחרי שהצביעה בסבלנות, וביקשה לשותף אותו בריגשותיה. "תתחלת למלא אותנו באנרגיה חיובית", אמרה לפט. "הבאת לנו את האור. כוכות האדם שעומד פה" - מבט ארץ במט - "אני פשוט מרגישה בן אדם חדש. זה הרגע הגדול בחיי, ואותו, פט, אתה האדם הכי משמעותי בחיי. מתיאות כמיים מוערת.

טיפותי למסיכולוגית אותה כמה נהגיית בסרנה. איך חזרה נפלאה והנה זו בשבילי. איך חמישה ימים לא עצמתי עין, לא אכלתי דבר. איך התרוממתי נפש ורגשותי. אהבתי את כלום. כלום אהבו אותי. ודברים

האגודה הלאומית

ביום חמישי שעבר במכיבת השעה אחת אחד הצוות, באולמו השידורים של הליכוד בכפר המכביה, הרבין ביבי נתניהו כניסה כמו שרק הוא יודע. חלק מהנוכחים באותו מעמד נשבע שהקיפו אותו שם חמישה עשר יועצים. אחרים אמרו - עשרה. נוספים טענו - לכל היותר חמישה. האיש מתארם לבש חליפה מחוייטת, שיער השיבה שלו תרם למראה המבוגר, היעצנים הסיירו את עניבות מימין לשמאל וחזרו חלילה, עמדו מבינו קמוטימגו, מוראנים האם הכל ירמקו כפי שצריך.

ערב קודם לכן, יום רביעי - היום הראשון לשידורי התעמולה - התאספו בכירי מטה התסבירה של הליכוד באחד מאולמות מלון כפר המכביה כדי להתענג ביחד על חשידי המהנה שלהם, ולסביל בצוותא כשנסיים וזילי וחבריו תפסו את ומן השידור. חזי שם משה ארנס דוגני מילוא ולימוד ליבנת ודן מירדור וכל מיני עוורים ועוררות ואיות עשרים עוננאים ועשרה צלמים. בתשע ושלושים בדיק נכנס נתניהו כשערי כפר המכביה והוא צועד לביתו האולם, ערוך מלווה רק עליירי בעור צעיר אחד. זה ארון ביבי, אשר לחברו פעיל שולף במקרה לידו נשימתו נעזקת מהתרגשות, ושניהם עצרו מלכת, המשיכו להסתכל כלא-מאמינים באיש המתרחק מהם.

בכניסה ל"אולם האלופים" - כמו שהמכירה מקורה הקבלה למתעניינים במקום הצטייח - חקיסה את ביבי במראות חזרה של צעירים ורצה יתר אתו לעבר המדרגות המובילות ל"אלופים", מנסה לעמוד בקצב ההליכודיזה שלו. איך מלה לא נאמרה שם. כאילו במאי שיפשו עם המשתתפים את הקטע הזה עשרות פעמים. כל אחד ידע בדיוק את המקרה. כשנכנסה החבורה בראשות ביבי לאולם קרה משהו מוזר: השולט לא עמד מלכת. כל מי שישב שם המשיך בעיסוקו והגיל. לקח לו, לביבי, בדיק שתי דקות להבחין שכך הוא המצב. הוא הסתובב על עקבותיו ויצא את המקום, נוטל עימו את שובל האנשים שניכנסו איתו. העתונאים והרים שהיו באולם החלו להתלחש בינם לבין עצמם. גם מי שלא הבחין בכניסה לא יכול היה להתעלם מן הציאה.

ביבי נתניהו הוא אחד הקלטים החזקים של הליכוד כמערכת הבחירות והנכוחות, וגם הוא יודע את זה. בלשון המעטה אפשר לומר שלא כל מי שמוטקו על מלאכת התסבירה של הליכוד משתגע אחרי האיש. אבל כל אלה אינם יכולים להתעלם מהתועלת שמפליגים יכלה להשיג ממנו. קטע אישי, הם קוראים לה. יש אפילו מי שאומר - כריזמה. יש לו השפעה מצויינת בטלוויזיה, הוא גורא טוב, אומר בקול נעים ורבים תוקפים וחד-משמעיים, איימפטר בשום אופן לוחות שהוא רק בן 48. כשהוא מדבר גורא לשומע שהאיש כבר הוכיח עצמו במעשים - ורבה מעבר לתפקידו הציבורי היחיד עי כן, שגריר ישראל בארם.

ביבי נתניהו, מעריכים במטה התסבירה, הוא האיש לקולות הצפים. חקולות הצמים הם במובן שזה היקר, ובבחירות הללו מספרם גדול באופן משמעותי. זו גם הסיבה לכך שבחשודי הליכוד גורא המעט ורבה פחות את אריאל שרון ודוד לוי - שלא לדבר על גרעין פז, אברהם שריר, ולמן שובל - והרבה יותר את ביבי נתניהו, בני בגין, דן מירדור, אהוד אולמרט, משה קצב, משה ארנס. "יום חוק" של תשרידים נחשב במטה התסבירה של הליכוד יום שבו מופיעים גם נתניהו וגם בני בגין.

ואכן, באותו ליל חמישי שבו הצטלם ביבי, חיכה בני בגין בסבלנות אירקק לחורידורא להצטלם. השערת נקפו והוא ישב לו בצד בחולצה עם משבצות גזולות, רגוע ומרגיע, חוש ומרד מריא, אנטינות לאיש שהצטלם לפניו. אין לו יועצים, אין לו "בניסות", אין לו חלישות. אפילו לא אחת. כך קרה שכאשר הגיע תורו להצטלם נדב לו רוגני מילוא אותה מליטותיו הפרטיות. בגין מבקש מאור בתשדירי הסלנוויזיה ובהוגי בית, אבל יותר מכל - בתשדירי ורדיו. אריאל וינשטיין, האוצר עליהם, הבחין "פלאום" שקולו של הבן דומה לקולו של האב - המנהיג האחד היחיד המאגר כבר שנים בבית שבו נחבצו צמח ועריין צועקים את שמו בכיכרות אם כך - והאי הדאי שכרא להשמיע את חקול חזרו השמע.

זוגות-זוגות אל תוך הלילה

ביום השני לתשרידים עוברים כולם מ"אולם האלופים" לפיסת תרשא הקטנה שמקיפה את אולמן הצילומים של מרס "דול". מורים ומסגרים, שמורים ורשב בירי איש אכזחה שאפילו למנה צמח עשה בעיות בכניסה, יושבים בכיר המטה לראות מי יבנה המעט במירדן בין שתי הגרולות. את מקומו של ארנס תופס המעט שר האוצר משה נסים שברי פעם מרגיע את הרוחות. חזי איתו ישוב עם על תרשא רוגני מילוא ודן מירדור ובני בגין ואורי מלע, שכוחם את הקטסט לתשרידים, וכמוכן אליעזר זורבין, בעל פרסום "דווי" שעושה את הקמפיין, (תמשך בעמוד 14)

מאוחר בערב, כשחשתיימים חשדיי הבחירות, היתה של חסיבה על הדשא. החברה על הליכוד תאווערים, טוכחים אחד לשני על השכם, אומרים כמה היה טוב ואיך התערך נכל בגדול. "זה אדון ביבי", תלוננו בעיל שחולף במקרה ליד נתניהו העובר בשביל, נשימתו נעזקת אחרת גשוח. בני בגין, רגוע ומרגיע, מחכה בסבלנות לחזור להצטלם. חמנה קבוצתית וחלילות עם ארנס ומילוא ואולמרט וליבנת ומירדור ונסים וזירבין גם, עם תיקרובותם וטלוויזיה ותאבטחים וכרסומאים ויועצי חדשית ועוזנאים ואוהדים ושותפות שוערים ונתונותים בקצב הגיינגל. אבא בגין לא השתייט קול.

באולמן בכפר המכביה. מימין לשמאל: בני בגין, משה ארנס, דני מילוא, אהוד אולמרט, ליבנת

צילם: ראובן קטמור

בכפר המכביה בקצב דג'ינגל

גאת יער פדמלאד

יהונתן גפן

אוכלי הקולות

(סקר מישפחתי, שירות לבחור)

לחצור עטרה לישנה. יותר טוב שתחזיר את אורי לשיטל, אני אומר לו, אבל איש לא שומע אותי, והמצבים נעלמים מהמירקס. "למה הם לא עושים צבא" שואלת אמי, מכרסמת וקולות הרדיוע.

"שקט", אומר אבא, "עכשיו החברה שלי". ושוב יצחק רבין מחזיר את החיילים הביתה, החיילים כבר עייפים מרוח חזרות. ושוב המפ"ל, כל הזמן רוצה רק לבנות גשרים, למה הם לא מתגרבים לחיל הנדסה?

ותפתאם אבא צעיר עם חינוך על הכתף, ותרגום ערבי בגוף הילד, בתשרי של ח"ש, ואני בן 18, בניל שאפשר להתחיל, ולמה שאני לא אחזק קומנויסט, לא כל החיים, רק כמה שנים, כמו שמקובל, זה יכול להיות כיון, קומנויסט במינוח נכון, לחקירה מוגבלת, גידר - עד שאני אחזק יותר עשיר... "קודם כל תיראה מה קורה ברוסיה" אומר אבא שלי.

"דווקא הרוסים עכשיו בראש טוב", אומרת אמי שלי, הורקת הניצחית.

"אין זה ששועל עם כלבת מסתובב, ואף אחד לא תופס אותה" מתעורר סבא, בדיוק לחתימה.

כמו גרי קופר בסרט "בצו"י הים", גאולה מתחירה ערבים בשכם, ויובל מפתח לידה. הם צועדים לאט בכביש ריק, ממש כמו בסרט ההוא, יובל מבט רגע למעלה, אולי מחפש את "אופק 1" ואומר:

לגאולה "הערבים רוצים להשמיד אותנו". ובדיוק אז, למרבה האירוניה, נכנס למצלמה איזה ערבי שפוף, רדע מפה, ודצה את המסך, ונכלל לא נראה משמיר. גאולה אומרת שהרגל איבד את הצבע... ושוב רק הליכוד יכול, ושוב רבין מחזיר את החיילים הביתה, ושמיז מזקה את צעיר, וככה זה יהיה חודש שלם... וסבא יאשה כמעט מחליט:

"אופק - גימלאים, כעצם - לא אני לא ידע...". ורק אני, בן 18 ואין לי שום חשק להתחיל, ולמרות שאני לא רעב, ניראה לי שגם אני הולך לאכול קולות כל חיי, כמו אבא שלי, אוכלת גורמים, אגוזי ממשכים לראות מבט שני, רהמרגל המושלם, ובחירות המסכמות אומרים שלא נמצאו מבשרי צינות אצל הליכוד, ואני מאמין, כי כל מי שהיה חולך להקליט את החומר המשועמם שלהם היה גידור על המקום תוך כדי מילוי תפקיד.

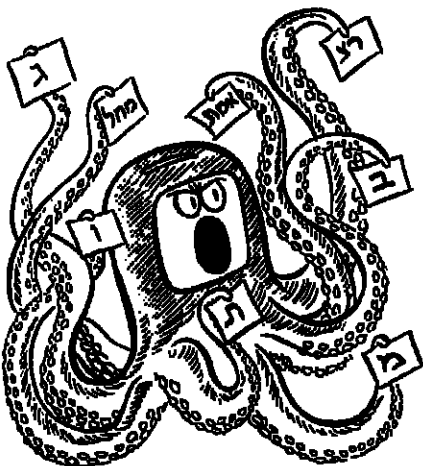
בקצור הדרוש שוב מרחים על הרג בשמחים, החול ומרצרי מתיישרים. גם העוף והבזים, ביצה מספר אחד תעלה עשרים ואחת אנורות, חשועל עם הכלבת עדיין מסתובב חופשי. ולפני התחזית שוב סיסמאות הדגים לתרגיל "חיוך רחב, תפיקה גדולה". אני שוקל אם לבסור בחוץ רחב, אבל מיד גורלם על התקיעה הגדולה, אבא חולט לישון, ואבא נישאר עוד קצת עם העיתון, עצבני ואכלי-קולות. של הקטנה גידרה על הסקה ואני צריך, כמו חמיר, לחיות אחראי לטראנספור. שלה, וסבא יאשה ישן עד הבוקר על הכורסה שלו, גימלא מ'מ'ניק, שני ימים ושועלים חללים.

ואם הוא עדיין לא החליט, אז מה אדם רוצים מנצח

"אני מקווה שהוא לא לוקח את החומר הזה של בן ג'ונסון, אומרת אמי שלי. והנה התשרי של המפלגה של אמא, ר"ן: אהבה, כבלות, חופש, שרם, אחוזה אמא שלי, ילדת הפרחים, ממש נשפכת מהמלים היפות של המפלגה האוטופית שלה... היא ממש מאמינה שאפשר לשנות את העולם. מבחינה מנטלית היא אף פעם לא יצאה מודסטוס."

"בו באמת, ברכה", אומר אבא שלי, "אתם לא קצת נאוויזים?"

"שקט", מתעורר פתאום סבא שלי, "מפ"ם" "האם יתכן שמפ"ם הפסיקה להתלכסם... יאיר צבן מחלק את המינסטרלפון שלו לצופים, למשיקה

שלמישהו יש שאלה בקשר למצב המיטלה. סבא שלי דרשם ביד רוערת את המינסטרים... האם הוא מתכוון לחיבה האם לסבא שלי יש שאלה למפ"ם "יאשה" אומר לו אבא שלי, "אתה עושה שגיאה. אתה אוכל קולות למערך".

והנה, עכשיו כבר יש לנו שני אוכלי קולות במשפחה: אבא שלי שנישאר בסיקסטיס ומאמינה במיד ובשינוי, וסבא יאשה, המציאליסט והקשיש. ואבא שלי, שמאמין ששמן יביא את השלום, ואחוזי שלי, שיש לה עוד הרבה זמן עד שתצטרך לבחור בין כל הטובות-הצדדיות הללו. והנה גם נולדו האמר שלנו, שחוד למצב החינוך, והוא מראה לנו כמה גלויות שנדרסוה של מישפחה מאושרות: המפ"ל. מדי פעם מראים מורקסמים, נשיקות רטובות בטלויזיה ושאר דברים איומים שיכולים לקרות לילד שלא מגיח תסליק. וזה מחד מאד בעיני שאת ה'הנעבה' והחידה בנשוריים מספקת המפ"ל דווקא.

אבנר שאקל מסתכל בלי בושה ישר לתוך העיניים של סבא שלי, ואומר לו "אנחנו באמנים, מאמינים ואמינים", וחיתו מופיין "זמאור מינינים". ושוב הליכוד חוזר עם שר האוצר גסים, הנרקוזה והאופיית, שכן מי באמת יכול להשאיר ער אחרי מלים כמה "אחריהם חרץ" להצארה כלכלית. ודוה לנו רצון בחוש, אמר תפוחה. זה מרדים אשילו את שלי הקטנה שבוודאי-כלל לא ישנה בשנת-החורף.

"הנה התשרי שחלכתי לו ש"ם - הסרט של אורי וזה... אני יודע את כל המצבים" בעל פה, וחוככתי למחור שהיך מרץ גידר מעט אצתי "מה הוא קשייך?" אבל וזהמור כנראה נעלם עם לגשרי, וזה לא קל לחיד מתנות. לזמן כזה גרול. במקום שילי אורי וזה. הבאי את הרב: עובדיה, שאומר "צריך

זה זה, אני בן 18, הנעתי לגיל שבו אפשר להתחיל לירות כדורי פלסטק, ובנובמבר אני הולך להצביע בפעם הראשונה. אני הולך לקבוע את הפנים של הרינה בארבע השנים הבאות. מיטכנה המדינה... אני באמת מקוה שהיא לא בונה רק עלי... והחרים שלי בסדר, הם ממש לא מתערבים... אבא שלי רק אומר שלרעתו אם אני בנארם אחראי, אני חייב להבטי מעד, כי הוא מכיר את שמעון באופן אישי. אבא שלי כבר הרבה שנים ר"ן, וזה באמת מתאים לה כי הוא חמיר רצה. פעם בארבע שנים אתם יכולים לשטע אצלו בסלון את השיחה הנעימה הזאת: "תאמין לי, ברוך, המפלגות הקטנות הן הכי נחלת", אומרת אמי שלי. "את עושה שגיאה, ברכה", אומר אבא שלי, "את אוכלת קולות למערך".

"לאכול, דועקת שלי, אחותי הקטנה, בת החמש, נשפם והאחרונה הצביעה להבורת-החלל.

"אחתי הצעירה", אומר אבא ברוך. אבא שלי היא אוכלת קולות ידועה. שיהיה לכם נקי כמה שהיא אוכלת קולות למערך, והיא אף פעם לא שפעה סבא שלי מבטי בחלוף, מחפשת את השועל והה שנוגע בכלכת. בעיתון כתבו שהוא מסתובב נדשלים, והאנזו גרים במושב בעמקקדור, אבל סבא יאשה אומר שמאה קילומטר זה כלום בשביל שועל שוממי חולה.

"נרמה לי שראיתי אותו", הוא אומר פיתאום. מהלך.

"את מיר", אני שואל. "לא חשב", אומר סבא. סבא שלי מתלבט בין מפ"ם למישלגת הגימלאים, אבל מה שהי מעניין אותו זה השועל הזה.

"אני לא מבין מה יש לך בגר שועלים", אומר אבא.

"שקט, זה מתחיל", אומרת אמי, אוכלת הקולות. "מי צריך את זה בכלל?", שואל אבא שלי, "זה סוג בינוני של כספי הצביור". והוא מתיישב, צמוד למחיצות, הכי קרוב וחכי עיני.

"חיוך גדול, תקיעה גדולה", מתחיל פתאום "מי שמצביע - משפיע", אומר אלכסנר כהן. אנחנו מתיישבים מסביב למכשיר לצפות משוררים, ואני חכי מסכן כי אני, ממש לא בא לי להצביע לאף אחד, אבל אין לי ברירה, כי אני בגיל ששחר להתחיל, ולא מספיק שאני צריך להתנגים, אני גם צריך להשפיע. איזה יאוש.

"רוב התשריים מתחילים בתמונות מהשמים. והשעות של עננים, שמים כחולים, גוף ממכס ציפור, זה כי שרוע טוב מאוד מאיפה הם מתחילים עלינו - תמיד מלמעלה. והנה, ראש הממשלה כבכורו העצום טוח את הכסאת מאלל לנו "מערכת בזירות עיניית בלי ליבוי יצרים ואלימות".

"זה סוכה צעיר", אומרת שלי, אחותי הקטנה. "אני בן 18, תגיל שאפשר להתחיל, ואין לי שום דבר אני אצביע... שום סוכה צעיר לא ניראה לי... 'כלנו בחד צלילי בגרול' - רק הליכוד יכול". שר חמיר, מאור מוכיר את "ירקות, בנארם ירקות" - אבל אני אתן לליכוד הכל - רק לא את הקול.

בשוק הישיר של הליכוד סבא שלי תופס תדום על הקופסה שלו, פותח לרגע את העיניים, רואה את המערך, כלל רבין, שמחזיר את החיילים הביתה, שרם מדיח האינספציות, ותנבנבם שוב, מחפש את השועל שלו בחלומותיו. "זה זה גורלים", אומר אבא שלי, "פרס אף פעם לא היה כל כך טוב ממש גדול מתחייים".

K.E.W.

הוצאות מבוטלות
של עבודה בלחץ

מכונת שטיפה קומפקטית עובדת בלחץ, במתירות ובקלות ללא תחורות. עבודה שחורה אינה מרתיעה אותה - כולל ניקוי שומנים כבדים, חומרים דביקים, וכל חי ועמר כבד.

- ★ חפלה קלה ונוחה.
- ★ שטיפה במים חמים, קרים או קיטור.
- ★ עם או בלי דטרנטים, אפשרות לניקוי חול.
- ★ לשטחים ואולמות בכל סדר גודל.
- ★ מחיר תחרותי.
- ★ מיוצרת בדנמרק על ידי חברת K.E.W. - מהמובילות בעולם לציוד ניקוי ושיטות בלחץ.
- ★ אחירות ושרות - המשביר המרכזי.
- ★ מינוח אביזרים נרחב (אקחתי חתום).
- ★ מברשות מסתובבות (וכו)

התקנתה

בחקלאות

במטבח

במוסד

מלון סהר

פישעו של כרמל ודהבה

שנים רבות חי ודהבה, חייל דרוזי שנכצע בקרב, בתחושת אכיליה חריפה. בנסינו לחיות כמו בן אדם שניה את שמו מ"כמאל" ל"כרמל" והודהה רק עם תשורת מילואים. לבסוף התייאש ונסע לחי"ל. יום אחד שב ובקש מאשרד הקליטה זכויות של חושב חוזר. כשהתברר שהוא דרוזי זדקו אותו אשם. חובס ושבור גלה שוב מארצות. סיפור גזעני

כתב צילם עמוס לבב

כרמל ודהבה ירד בשבוע שעבר מהארץ. נפרד בחיבוק מאביו, התנשק עם בני משפחתו, העיף מבט אחרון בכסרו היפהפה ועלה על המטוס. כמו יורדים רבים אחרים הוא נושא עמו בדרכו לארצ"כ משקעי מיריות, אכזבה ותמכול. כמו יורדים אחרים הוא יספר לך כמה הקריב למען המדינה, כולל שלוש פציעות בתקופת שירותו הצבאי. אבל זה אינו עוד סיפור שיגרתי על תופעת היירה. כי כרמל ודהבה אינו יהודי. הוא דרוזי, ולרעתו הוא אולי היורד הדרוזי היחיד.

"רבים מירדן, במקום העבודה שלי בתל-אביב ובאוגינרטיטה, יוזעו מאור כאשר יקראו את הכתבה ויגלו שאני דרוזי", הוא אומר. כי היום, בגיל 32, הוא מגלה לראשונה לידידיו היהודים שהוא דרוזי. כבר 15 שנים חי כרמל ודהבה בזהות כמלה. עתה, משחלטי לדרת והוא חושף את זהותו האמיתית, הוא אומר: "היהודים מרובים על אנטישמיותו. הלא הם האנטישמים הכי גדולים שפגשתי".

אין זו הפעם הראשונה שכרמל ודהבה מחשש את מזל בניכר. הוא כבר ירד מארץ לפני שלוש שנים, ובשב משום שאמא שלו שכבה על ערש דרוי. הוא עוד הספיק לאחר בירה בטרם נמסרה והחליט לא לעזוב את אביו, פורש, את משפחתו העניפה את כסרו ולית אל כרמל. כחושב חוזר קיבל את כל הקלות המבט, ואז שנה למשרד הקליטה בבקשת סיוע. הוא החזיק בידו "דף מידע לתושב תחור", חוברת יפה של משרד הקליטה, עם ציור סמלי של שתי ידיים המחויקות מרחיבים וקולטות בברכה ממוזרה חורית.

וכה נאמר בחוברת: "וכאים לסיוע אורחים ישראלים מגיל 17 ועד 65 ולנשים עד גיל 60, אשר שחו בחור"ל שנתיים או יותר". אחרי"כ מפורטות החטבות השונות, כמו סיוע במציאת תעסוקה, מענק אבטלה, הלוואה לפתיחת עסק עצמאי, סיוע בדיוו, השתלמות בחוצאות הטיסה והובלת המטען. לבסוף, באותיות קידוש לבנות, נאמר שהו מידע בלבי שאינו מקנה את ההקלות באופן אוטומטי.

כרמל ודהבה צילצל לפני זמן קצר למשרד הקליטה והציג את עצמו. נקבעה לו פגישו. הוא הושים למקירה פנקס מילואים. זה שנים, בתחנותיו ליותר כי לפלט לעצמו את דרכו בחיים במדינה היהודית, טיגל לעצמו מנהג לחודדות בעזרת פנקס המילואים שלו, ולא עם תעודת הזהות המסגירה את אבטלה, הלוואה לפתיחת עסק עצמאי, סיוע בדיוו, השתלמות בחוצאות הטיסה והובלת המטען. לבסוף, באותיות קידוש לבנות, נאמר שהו מידע בלבי שאינו מקנה את ההקלות באופן אוטומטי.

20 מהמחשבות

האמיתית, ממנה נאלץ לברוח כל השנים, נחשפה על ידי הרשויות. כרמל ודהבה נתפס במשרד הקליטה בחיפה. למולו הוא לא נעש ולא נגזף. הוא פשוט הועמד במקומו האמיתי. הוכירו לו שהוא אורח סוג ב' במדינה, בה חובותיו שוות לחובות היהודי, אך לא זכויותיו. המקרה היתה חסרת אונים. "זהו חוק השבות", אמרה "הזכויות מגיעות רק ליהודים. אין מה לעשות".

אך התברר שעוד בספטמבר 1987 שינה משרד הקליטה את ההוראות בעניין תושבים חוזרים, והחיל את הזכויות על כל תושב חוזר - יהודי, ערבי ודרוזי. משום מה לא פורסמו התקנות ברבים, כך שכרמל, פרקליט וכנראה גם המקרה במשרד הקליטה והבוס שלה, לא ידע שכרמל זכאי בעצם להקלות, אי שאליו יהודי. גם בוצעת של המשרד היתנה לכל רוש אין וכו' לתקנות חדשות.

בשלב כרמל, מכל מקום, זה היה כבר מאוחר מדי. לאחר שנרחה במשרד הקליטה נשבר ועלה על המטוס בפעם השנייה. הפעם לתמיד, חשב. בעוד מבטו מבעד לחלון המטוס בארצו המזרחית, הוא נזכר במילואים האחרונים, במרדפים אחרי ערבים בשכם, ואמר בליבו: "במקום להיות זר בארצ, אני הולך להיות בארץ שבדקת אתם על פי הישגים, לא על פי מוצא".

כרמל ודהבה נולד בכמאל ודהבה פורם. לילדותו עברה עליו בכסרו. כאשר התבגר חש לראשונה בקשיה. הוא ראה את אביו, פועל קשה יום בבתי חייקוק, מנסה להביא אוכל הביתה, לבנות בחים לשבעת בניו. "אצלנו", מסביר פורם, האב, "מתחנים את הבנים בגיל צעיר, כדי שיכנסו בעול משפחה ולא יסנו מדרך הישר. וכך מצאנו את עצמי כל שנתיים בוגה בית לבני. כל שכרי הלך לבנים. כולם שירתו בצבא, להוציא את בני מליטאן, שהוא נכה מלידה".

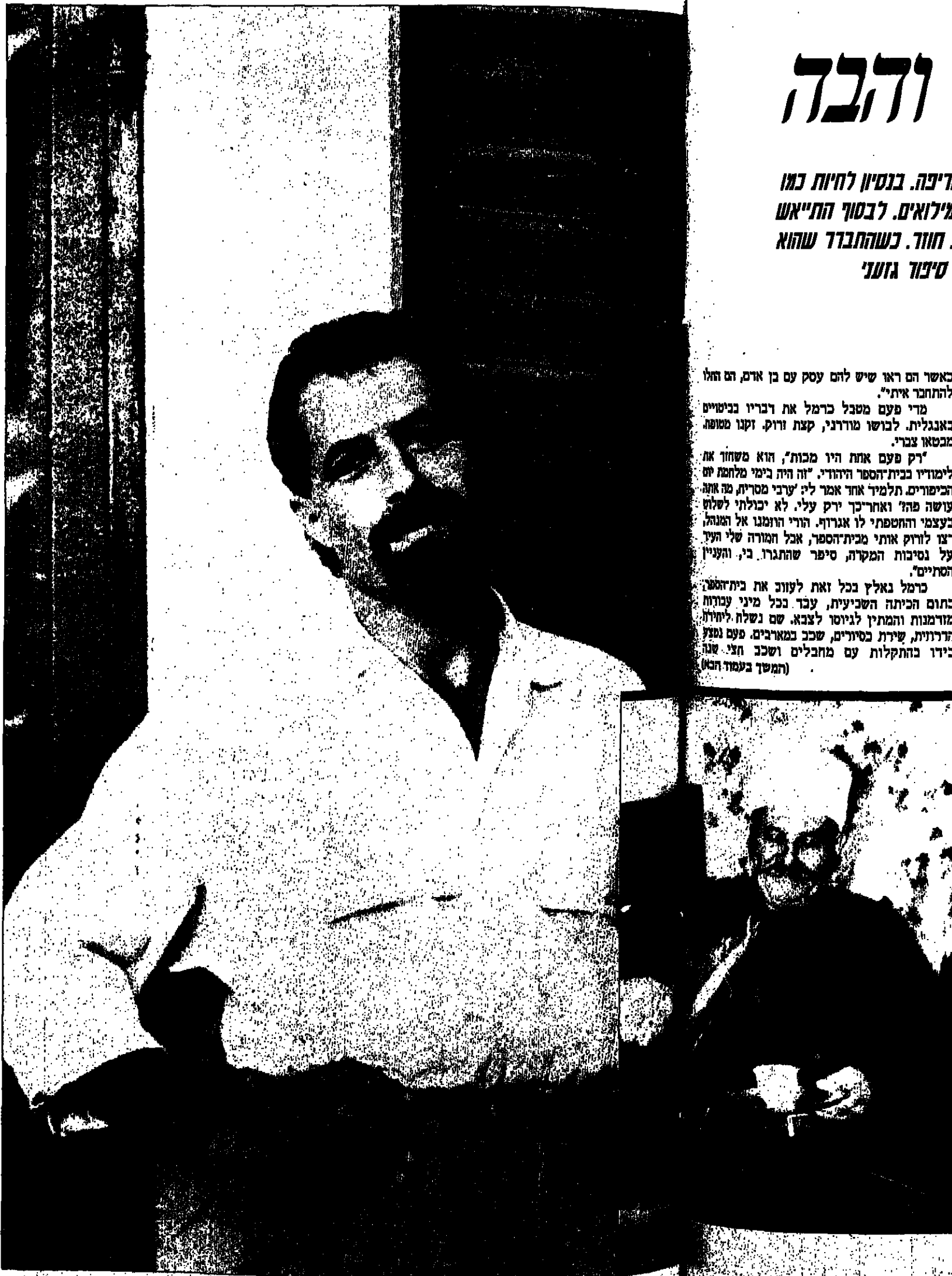
בעברית מליצית משהו, מתאר האב את מסעו בדרך החיים הקשה: "ביקשנו משכנתות, אבל אמרו לנו יש לכם רכוש, לא מגיע לכם". כרמל: "זה הוכחונו לכך שהוא חילק את ארשתו לבנים. אבל חץ מזה כלום לא היה לו. הוא נאלץ לעבור בשתי משפחות כדי לפרנס אותנו". פורם, האב, נזכר יותר בריכרו. זה לא כבר פרש לגימלאות אחרי 43 שנות עבודה, ואין הוא רוצה להשמע מריר. אך תחושת הקיפות בוקעת מקולו כשהוא מספר על מורה יהודי שהתנכל לבנו והכביר בגלל היותו דרוזי, על פועלים יהודים שסירבו לקבל את מרותו כשנעשה ראש משכנה, על קיפת בדרגות בגלל ששמו פורם ולא מנהל".

בנו, כמאל, קלט את המסר. בגיל 16 עוד ביוזמותו את הכפר, והלך ללמוד בבתי-ספר יהודי בקרית של חיפה. "חשתי שרמת הלימודים בכפר שלי אינה גבוהה", הוא מסביר. "עונתי, ובבת אחת נחשפתי לחברה היהודית. פתאום התברר להם שאני דרוזי. והחלתי לשמוע הערות כמו 'זה חוזר לכפר שלך'. צחק לי סרב, נבזה, אלה היו ילדים, אבל ככה זה מתחיל, לא פק הייתי הלא יהודי היהודי. בכיתה השנה הראשונה חתה מאד-מאד עשה למחזי מבקשה עדינה, עברתי את השנה בקושי, בשנה השנייה כבר התקדתי, ואני

כאשר הם ראו שיש להם עסק עם בן אדם, הם חלו להתחבר איתו". מדי פעם מטבל כרמל את דבריו בביטויים באנגלית. לבושו מודרני, קצת ווזק. זקנו ממוסה מכטאן צברי.

"רק פעם אחת היו מכות", הוא משחזר את לימודיו בבית-הספר היהודי. "זה היה בימי מלחמת ים והישרים. תלמיד אחד אמר לי 'ערבי מסריק מה אתה עושה פה?' ואחרי"כ ירק עלי. לא יכולתי לשלול בעצמי והתטפתי לו אגרוף. הורי הוציאו אל הגנה, רצו לזרוק אותי מבית-הספר, אבל המורה שלי העי על נסיבות המקרה, סיפר שהתגרר, בי, והעניו הסתיים".

כרמל נאלץ בכל זאת לעזוב את בית-הספר בתום הכיתה השנייה, עבר. ככל מיני עמותה מורמנות והמתין לגיוסו לצבא. שם נשלח ליחידת דרדנות, שירת כסיוור, שכב במארבים. פעם נפצע בידו בהתקלות עם מחבלים ושכב חצי שנה (המשך בעמוד הבא)

יהודים מדברים על אנטישמיות? הלא הם האנטישמים הכי גדולים שבגשוח? כאשר למדתי בחיפה קרא לי ערבי אמריח וידקו עלי. במקום להיות זר בארצ, אני הולך להיות בארץ שבדקת אתם עלי? הישגיו ולא ערבי מוצאו

כרמל ודהבה. עוב גיב מצלילח בארצ"כ ונסע להסתדר בארצ"כ מימין - אביו. שיטח ביום נצח"ל

מלפפפפ 21

להפיל את החומות

הקיסוב בין דתיים וחילוניים הולך וגובר בשנים האחרונות. הציבור החילוני מתרחק מהיהדות והציבור הדתי מסתגר בתוך עצמו. כך הולכות ומוקמות חומות המפרידות בין חלקי העם. כך נוצר גטו חברתי ותרבותי אשר עלול לפצל את העם; כך גוברת הסכנה לקיומה של המדינה.

הגיעה העת להפיל את החומות.

מימד רואה בהבטחת אופיה היהודי של המדינה הכרח קיומי, אבל חולקת על הדרך שנוקטה בשנים האחרונות - דרך שהגבירה פילוג, פגעה קשות באחדות העם והדביקה לתורת ישראל דימוי של תורה מאובנת ומאיימת.

לא זו הדרך, לא זו דרכה של היהדות.

הדרך להבטחת אופיה היהודי של מדינת ישראל חייבת להיות בעיקרה דרך של סובלנות והקשבה, של חינוך והסברה.

מימד תפעל למניעת כפייה מיותרת בחקיקה "הצהרתית" שאינה מבחינה בין טפל לעיקר.

תורת ישראל יכולה וחייבת לשמש מקור של השראה ודרך לעיצוב החברה הישראלית לאור ערכיה החברתיים והמוסריים של היהדות.

מימד תיא תקוות הציונות הדתית.

כי בנפשנו היא מימד

מחנה המרכז הדיתי

קבלת מועד נא למפגש למידע רב יותר על יחסינו עם המדינה ואת המדינה

הושג מחיבור הקודם) היה נמצא עוד פעמיים, פעם בפעולה ופעם בתאונה ודרכים בצבא. באותה עת כבר שירתו בחיל ארבעה גנים ממשפות ורבות, והצבא נענה למית האם ושחרר את כרמל, חמישה חרשים לפני חמ תקופת שירות החובה שלו.

יצאתי לחיים האזרחיים, הוא מספר. "עברתי כקל משנה מחברת שמירה. איש לא ידע שכרמל ובה אינו יהודי. הוא הרוויח יפה, רכש מכונית, ארץ ותרומה עסקי והוא הסיע פועלים בצי רב וול. אבל כל הזמן רציתי לחזור ללימודים, הוא מספר מדוע ויסל את עסקיו וגרשם למכונה לחיילים מודרניים בתל-אביב. הוא סיים את המכונה בהצלחה והשקיע ללימוד בבית-הספר להנדסאים, במגמת תעשייה וניהול. "פתאום שוב הייתי תלמיד, פתאום שוב לא היה לי גוש, הוא צחק. "למדתי להיות נהג אמטלס וכך שטינתי חלק מלימודי. אחריכך הוצאתי ודין מניה. שבע שנים למדתי ובסופו שבתי עברתי כגון מניה. החברה ממגזר "קסטל" בתל-אביב שגשג כשיצא בעיתון שאני רדוד."

שבת ויהי בתל אביב? "יהי אהלו ובהי רידות. ברחמי מרידה לרידה. הן פעם לא הורדתי כרדודי. תמיד, כאשר תחמתי על פה שכירות, לפתי מנקס מילואים. הסתרחתי את עונת החופה שלי. מה אתה מתפלל כלכך רבים צבאו עושים זאת, משנים את שמותיהם לשמות ערים, מחמשים ליהודים. ישנם כאלה שהוריהם כבר נתינים וזה ישר שם עברי. כמו כן לאט את רביון מנחם לביא צעירה לבושה בג'ינס. "אהלן, אילנית", ענינה אותה מלח. מהם, האן, מורץ בצחק. "אתה וזה אילנית קרא לה הוריה."

רמל הציג גם תעודת הוראה. כאשר הגיעה העת לעשות פרויקט גמר, נפל עליו פחד. מה יקרה אם תתגלה זהותו האמיתית? הלא רוב הפרויקטים נעשים בתעשייה הצבאית המודרנית, או במשרדי ממשלה. "היכן אעשה את הפרויקט? שאל את עצמו. "הלא אני רדוד?" חזמו מולו של כרמל ואיש לא שאל, אף אחד לא בירר. וכך תחבול למדעים הממשלתי, שם עשה את פרויקט הגמר שלו - בשיפור שיטות, בקיפת יעילות, יען בקיפת שכל מרד, טרמינל וכיוצא באלה. המהותי העליון וקובלתי את התעודה. אתה יורע לעד אחי עד כמה רדודים הם לא ידעו שאני רדודי. חשבו הוריהם ורביו אחי עליהם. מה אני אגיד לך? שיש המונצחי מכפנים כששמעתי את התעודות שלהם על הרדודים."

אי כעס לא הצגתי עצמי כרדודי. רבים מוכפז אחזחים ליהודים. שגם כאלה שהוריהם שלהם נותנים להם ישר מההתחלה שגם עברי."

ענת הגיעה עת המבחן הבא - למצוא עבודה. גמר עייין שפר את זהותו כסוד. יצא לבלות עם חברים וחל לחברת יהודית. איש לא תיאר לעצמו שגמר הוא למעשה כמאל ובה, והוא רדודי. גם כשר איש לא שאל שאלה. "עברתי בחברת ייעוץ פשוט, הוא מספר. "איש לא ידע שאני רדודי. אם לא יודעים מיהו מנסרים אותו. אין לי ספק. הם צדו עם הצבא, עשו פרויקטים. בשביל משרד המבחן. כל הזמן חששתי שהותי תתגלה. אתה יודע איך זה - כבודה וחשדה. בסופו של דבר עברתי מבחן שטיסל, חברה גדולה. גם שם לא ידעו שאני רדודי. אחרי חצי שנה החלטתי לעזוב היה לי טוב שגם שאל כן כי לקבל בקיפת הייתי צריך לחשוב את מנחם האמיתי, וידעתי. שלא יקבלו אותי. לא ידעתי ששם שגם רדודי. אולי זהו שם הרדודים שלא ידעתי עליהם כי גם הם מודר והחליטו את שמותיהם על ידי עיניים."

המחשבה הזו, שצצה לפתע בעת כשיהו, מעוררת צמרמורת כנפיו. "העירפתי לפרוש עם המלצות, עשו למעני מסיבה יפה ועליתי על המטוס. לא, לא היו במדוי שום מחשבות על ירידה. מה פתאום רדודי יעזוב את משפחתו, את מולדתו אכל רצייתו לנח קצת. הרבה ישראלים נוסעים כדי לנח קצת מהארץ. להתאוויר. הארץ הזו לוחצת, אתה יודע. או אמרתי 'גוד ביי איראן' לכמה חרשים הנסעתי לטייל לי בעולם."

זה היה במאי 1985. "נסעתי כמו כולם, מטייט לסטייט, מחוץ אל חוץ, מספר כרמל. הוא היה נסער. תחושות רדודות פרצו וחוצה "יצאתי לראות עולם ופגשתי בעולם חופשי, שאינו מציק לך. איש לא שאל אותך מי אתה ומה אתה. מתייחסים אליך כאל בן אדם. אהבתי את אמריקה. התברר לי שניתן להיות במקום שבו איש אינו בוחן אותך על-פי המוצא שלך, אלא על-פי העשייה שלך. לא שאלים אותך ויכן נולדת ומה אתה, אלא מה אתה יכול לתרום. מה אתה מסוגל לעשות. וב'ישראל' אתה רדודי או תעמור בצר."

"מאיפה העינית זה, לעזאזל? הרי אני שומכים את רמנו בשביל המדינה הזו. יהודי בתל-אביב מקבל באמריקה יחס טוב וגם מתייחס יפה ליהודים. או מה קרה ליהודים בישראל? הכרתי יהודים באמריקה. שם הם התייחסו אלי יפה מאוד. אחריים עלו לארץ, ומיר השתנתה המנטליות שלהם. קיבלו את המנטליות הישראלית."

"אחרי חצי שנה של טיולים ביקרתי אצל ידידה יהודיה בשיקגו, הוא ממשיך את סיפורו. "כספי אול. כדי לקבל רישיון עבודה חיתתי צויר. להתחתן עם אמריקנית, ולנו הרדודים אמרו לעשות זאת. עמרתי לחזור לארץ, ואז נתקלתי במודעת דוידסון שפירסמה חברה שחפשה מהגרים ייחוד בני-ג'סי. טילפנתי, והומנתי לראות, והתקבלתי."

העבודת לא הייתה קלה החברה לקחה "טרמפ" על התקנה האמריקנית המאפשרת לתת חלואה של 17 אלף דולר ליידיי שכונות מצוקה המעוניינים לשפץ את דירותיהם. אנשי החברה ישבו שעות ליד הטלפונים והציעו לאנשי השכונות לספק בשכילים בחשבת החלואה ולשפץ את בתיהם. כרמל והבה חשבו ליד המחשב והכנסו בו נתונים. אופיו הישראלי לא נתן לו מנוח. בעד שאר העובדים ישבו ליד הטלפונים והמסומים ועשו רק את עבודתם, החתוב כרמל בין המשרדים וניסח לתחת על התמנה הכללית. למאן הרכיב את המאל כולו.

"מאדתי בליבי מדוע להתקשר אל האנשים בסלפון? הם מתייחסים אלינו כאל טרדנים. צריך להגיע אליהם לשכונות. הכעיה היתה שלא כל אחד מוכן להכנס לשכונות הללו, להתרסק על רחלתו, שאיש אינו יודע מי ממתור מאחוריך."

כרמל לא נרתע. הוא שידרס רק מידע וניגס למשרדו של הבוס. "הוא היה איש גדול כולו, צחק כרמל. יישב מאחורי השולחן שלו, היין אלי ואמר 'ס' און, איראלי, והאס דו' ת הן אין מיינר' ונו, ישראל מה יש לך בראש?' והצאתי את הדף שצירתי והסברתי לו. הוא שאל מי ייצא אל השכונות ואמרתי לו שאני אבוי לו אנשים שסיכמו לעשות זאת. הבוס קרא למוכירתו ואמר לה 'לכוור הזה יש רעיון מעניין'. קניתי מכונית אלקטרונית, פירסמתי את מספר הטלפון הפרטי שלי, גייסתי אנשים. בהם ישראלים שהסיכמו להסתובב בשכונות, והתחלנו לעבוד. עד אותו יום הצליחה החברה לעניין בהלוחות שלוש אנשים בשכונות. האנשים שלי הצליחו להתחתן והיטש אנשים ביום."

כרמל נעשה איש חשוב. משכורתו קפצה ליתר מאלף דולר לשבוע. הוא קיבל מכונית ומכירה ואסילו צוטר - סיסה במטוס של הבוס לקינו באטלנטיק שסי. "חיו גם בעיית בעבודה. העסקתי אנשים עניים לא כולם ישרים", הוא מודה. "אבל השרה התעוררה והיתה מאור מצולחת."

בחורף, כאשר העבודה היתה בשפל, נשלח כרמל להשתלמות בצרפת. בחינתו במרס שפע שאמר וזה. אביו לא רצה להראותו וחסדיו. ממנו את האהבה. אביו אינו צילצל כרמל הבית ואחיו ענת לר. "אני נוססת האחר עוד ששיר שאני עליה. כרמל עליה על."

המטוס הראשון. הוא מצא את אמו במצב של "צמח" שלוש ימים אחז בירה עד שהשיבה את נשמתה לבורא. "היא לא הצליחה לדבר אחי, אבל היא ידעה שאני שם", הוא משובט. "זה היה מפגש קשה. עזבתי אותה מורח וכשחזרתי לא הצלחתי להכיר אותה".

כרמל היו בארה"ב עבודה, דירה ורכוש, אבל בכל זאת החליט לא לשוב לשם. הוא ניסה למצוא את מקומו בארץ. החל לחפש עבודה. ברקורד שלו היו: המלצות של מעבידו האמריקני, שליטה בארבע שפות (עברית, ערבית, אנגלית וצרפתית), ניסיון בעבודה והרבה נתוןן עצמי. "הומנתי לכמה ראיונות, אבל כאשר אמרתי למראיינים את כתובתי, דלית אל כרמל, הפסיקו את הראיון", הוא מספר. שוב חש בתחושת הקיפות שהצליח לשכות. "אמרו לי 'תמלא את הטופס, נתקשר אליך'. ידעתי שכאשר אצא הטופס יהיה בפה. החלטתי להיות עצמאי. שמת לב כמה הרבה עצמאים יש בקרב הרדודים זה בגלל שאין להם אפשרויות בחוץ. כאחי לאבא ואמרתי לו: 'אבא, אני בוער מבפנים. ואו גוברתי שאני חושב חוזר ויש לי וביח'."

מכס אכן קיבל את כל זכויותיו בלי שום בעיות, אבל כרמל גילה שמשרד הקליטה מבטח עורה לתושבים חוזרים המעוניינים להקים עסק עצמאי. הוא פנה למשרד בחיפה ונענה כפי שנענה. הפקידה שהסגה את דרכו אל הבוס שמעה ממנו הרצאה על קיפות, על תרומה אחורה אך הורמנויות שונות, על שרים המוכרים על שוויין לרדודים ועל מציאות שונה בשטח. היא רק פרשה ידיה ואמרה "זה החוק. מצטער. אתמו צוורים רק ליהודים."

כרמל מספר כי יצא מהמשרד עם רמעות בעיניו. הוא פנה לשרד דין וזה אמר לו שאין מה לעשות. אכן, זה החוק. החוק עצם שונה, אך איש לא ידע וכרמל והבה קנה כרטיס סיסה ועזב.

"אינני מרגיש שאוכל להיות בישראל בכבוד, להכתי את עצמי כאיש מקצוע. מדוע עלי להסתגר את זהותי כדי להתקדם יש קיפות, יש אפליה. אלה העובדות. לכל הרדודים יש סיפורים ודומים. כולם אוכלים את זה. רובם סוגנים את זה. אני לא יכול. אתה חושב שקל לי לעזוב את כפרי, את מולדתי, את אבי ואת משפחתי אבל אני חייב לעשות זאת, כי בחוץ יש חופש והורמנויות. כאן אין. המיר יהיה מי שיגיד 'מה פתאום רדודי קיבל הפקיד כאשר יש יהודי שיכול לעשותו?' או 'מדוע מפתים פועלים יהודים כאשר יש רדודים במפעל?' תג, אחי תבה מולימאן. היו סיפורים במקום עבודתי, או הוא מופר ראשון, כי הוא רדודי."

"מאיפה העינית זה אליו, לעזאזל? הרי אנחנו שוככים את דמנו בשביל המדינה הזו. זה קרה ליהודים בישראל?"

כרמל והבה כתב מכתב לשר הקליטה, אך לא התקין להשוכה ועלה על המטוס. אם היה מפתין היה מקבל את תשובתו של גר בן ארי, ודבריו של שר הקליטה יעקב צויר. "המצב המשפטי בתחלת מחייב אותנו להתחתן באותה התייחסות לחושב חוזר - רדודי, ערבי או יהודי. עד ספטמבר 1987 היה מקובל שהדוד ניתן רק למי שאלמלא היה חושב חוזר היה חל עליו חוק השבות". אבל השר פנה אל היועץ המשפטי לממשלה וקיבל ממנו חוות דעת הקובעת שההוראה חו מתייחסת באופן שונה לאזרחים במצב שווה, דהיינו מפלה בין אזרח לאזרח. חש החליט לשנות את ההגלים בקרוק מה קרה למיכל ובה: אם סיפורי גבו, והיות מה הרינו גם מהתולעים."

לכרמל ובהו זה כבר לא יעזור. הוא כבר רובים ורדודים אחרים, המנסים לשרוד בארץ. נתקלים כאותו קיר אטום. ויש מי שמטפל בהם ויש מי שמוער בכלל לבעיות שלהם.

מחפשות 23

אצות

הפעם אין צורך להצביע "בכל זאת מערד"

במקום לחכמים את המעמד הארבעים ומשחו של המערד. זאת גם ההודמנות של לחכמים שני שרים של רצ לממשלה. אולי אפילו שמעון פרס מעוניין יותר במעמדיו ופחות בכוח הממועמדיו, כי בעזרתו - בשותף קואליציוני - הוא ישתחרר מחשמינת האישיות חלוצת של יצחק רבין וניצי המערד, ויתקדם איתנו לקראת שלום.

הפעם אתה יכול להצביע בלב שלם ובמצפון נקי בעד כל מה שאחא מאמין, ובעד מי שמעורר בך אמון, מבלי לפעול כחאזה בסיכויי של שמעון פרס לחיות ראש הממשלה הבא.

טל: 057-72180, טל: 03-661560, סניף תל-אביב, טל: 03-429896, 296939, ירושלים, טל: 02-249185, חיפה, טל: 04-241686, באר-שבע, טל: 057-72180.

זהו בידור. גם

בניגוד רדני מילוא, משורר חור גורל ליד המעליה היחידה הפועלת במצורת זאב - בית הליכוד, המקום ממנו מתארגנים את מערך הבחירות. מתבודד והפעלית השניה נתקעה כמה דקות קודם לכן, כשמכאל דקל בנתבה. כך נותרו הפעילים והאחרים ואלה שבאו סתם לראות מה העניינים עם מעלית תקינה אחת. מאחר שמדובר ב-13 קומות - יש לחץ עצום. מי שלא נרתח ודחף, קלודים סוכייא לחיכוכ.

"בוא תהא, אל תדחוף", "מי דחוף? אני הנציח לפניך", לעת מגיע דקל, וכולם מבזכים אותו על שהגליח להחליף, מנסים לפנות לו דרך. מישור בנופיה, כתובות קעקע על דרועותיו, אומר ש"אמול הבנסנו להם כהגן בטלחיות, ראינו איך שמיר היה טוב וואלה, ממש טוב". ציבור הממתנים מהגן בהסכמה. בתוך המעלית רבים בצעור האכזרי של מיכאל דקל שריות על תורן לעלות לטובת אחרים. חבל שהנלטה הזו לא נפלה לידיו לפני השביעיות.

בקומה ה-13, קומת מטה ההכרזה, הרכה פחות לחץ ממה שניתן היה לצפות. ר"ח רק מקרה מין יום כזה. בדרך כלל הלחץ כאן הרבה יותר רציני. מהקומה הזאת "דחפים" את כל החומר הכתוב, שהלך ממנו מגיע לתיבות הדואר שלנו, חלק נשלח לסי המכונה של פעילים אלה או אחרים, חלק נועד לסיע למסבירי הליכוד. שם גם עובדים על כל המודעות שיתפרסמו בעיתון יום המחר וידווחו על כנסים ועצרתים. אם מעניינים להשיג מישור מקומה זו או כל קומה אחרת במדורה, והקו תופס, משמיע המרכזנית למספרן הקלטה של "ינגל הליכוד" שחור על עצמו עד שמחפנה הקו. מי שמזכיר בימים אלה להשיג את רדני מילוא, למשל, מוכנס לו מאחורי יומיים ויתעורר באמצע הלילה ויתחיל לשרר את ה"ינגל".

לקומה ה-13 מגיעים גם האחרים שרודים להשמיע את דעתם על התשדירים של לילאמש, או כאלה שמעוניינים להציע קונספציה הסברית שהם לא מבינים איך לא חשבו עליה קודם. כך מסתובב במסדרונות ארם בשנות החמישים, מגלים הנכדים מבסבים קצרים, וכן לבן. בניגוד לקהל של המעלית הזו לא היה מרצה מתחשבים על היה הראשון. את דעתו הנחרצת הוא משמיע בעברית צחה לאחת הפעילות המרכזיות של מטה ההכרזה. איך אפשר לקחת את יצחק שמיר, גואם מהיר, ולחת לו לקראת קטס כתוב?

יש עוד יותר אשכנזים

הרכה לחצים מופעלים על חברי מטה ההכרזה של הליכוד להקשיח את הקו נגד המערד. לוחח עליהם כסאח, להתקף ולהשמיץ את פרס, להזחיק את העם ממה שהתבוסתנים הללו יעלים לעולל לו. הלחצים באים גם מלמטה, מהפעילים בשאת ששעים שאינם יכולים להלחח את אנשיהם בלי אותה כסאח, וגם מהברים במטה, שמרענים שחיילים להחיר את הכספות ולהחליף בקרב אמותי. שבו מנצחים בנקלאאס. ק ההסברה התחלחלה, לשותף על היות גרם שכי להגיד אל ליבם ואחריהם אל אנצטותם של השולות הצמים. חייבים להיות מונחים לרוב כהגיון, לשכנע בטוב. לא להכניע ללחצים ולשרובות של חזק שכנעו או חרעו לכם, שמה שראיתם עד עכשיו בשלוותיו זה עריין במסגרת אותו קו ונחיתו על למעלה משבועות עד הבחירות.

בכפר המכביה, בקצב הג'ינגל

(המשך מעמוד 17)

ואנשי סרפד רול שמעיקים, מצלמים ומביימים, ועוזרים ועוזרות ששרים ומתנועעים בקצב הג'ינגל. לימור ליבנת, שבעתון מסרים כתבו עליה שהיא גליה אלכין, נמצאת בחוגי בית בהדרת הנעדרת מערימת החברה שעל הרשא. כשרן מפר - שמה שבעיית הוא מנכ"ל המשרד של זורבין - "עולה לאוויר", חובש את ספרת הטיים ומודיע אותנו מן הצפוי לנו אם נחזור לבבלות 67, עובר רחש בקול. זאת ההפתעה שהכינו להעריב עכשיו כרוז שם לכולם שהפעם "הם עשו את זה". אחרי הכל, איך לא נלך כלנו שבי אחר רמחו של הטיים שחור ואומר שהוא איש לא מפלגני. תה המסר האובייקטיבי לו חייבנו. ברבות ימירדשירים נחרגו לרמחו ולאחרותיו של הטיים (מיל) בן כצוריתקין שמיר פעם אפשר לקרוא בעתונם איך הוא שר במסיבות משידי ארץ-ישראל הטובה והישנה. זו לא תהיה הפעלה היחידה על המסך.

כשמסתיימים התשדירים יש אווירה של מסיבה על הרשא. שביעות הרצון אינה ידעת גבולות. כולם מאושרים, מוסיחים אחד לשני על השכם, אומרים כמה היה טוב ואיך המערד נפל בטורל. "טוב, זה ברור. הם שטחו לא מקצועיים", אומר מישור בתוך האווירה הגדולה ומתכוון, כאילו, למערד. "עשו מעצמם צחק", צוחל אחד, אחר מתעוררים. "היום היינו נרדפים", מנסה פעיל לתפוס את תשומת ליבו של מילוא, ללא תגלחת. כשהוא מצליח למצוא מישור שמבין להאמין לו, הוא משמיע כאחוזי רברי שבה והלל, ואחריהם עובר לחללן - איך יתכן שלא שלחו את שמיר לבנס של העדה הלבית שהתרחש יום קודם. כשבגישות רן לעיסוקיו הוא תושש אתי ואומר בהתרשנות "לחמש דקות אם היה בא זה כבר היה מסיים, הוא היה צריך רק לעלות על הכמה להגיד שני משפטים, וללכת. את יודעת איך זה היה משפיע על האנשים שסביב? אחת צורה לגמרי, אני אומרת לו והוא הולך הביתה מרצה. אחריהם שולחים את התותאים לרוב בטלפון עם הפעילים בשדרות. הללו אומרים למסור להם מידע על המשפחה שצולמה בתשדירי המערד ולספר להם שהילדים שלהם ירדו מתארץ ב-13, כשהמערד עוד היה בשלטון, ולא ב-83 כפי שנאמר בתשדיר. כשנגמרים גם הטלפונים הללו, כשיאה של שביעות הרצון, מתבקשים כולם לעזוב את המטה, לדחות הריקס המאלחוח במגרות והמקסם שג נהגו לשטח מגור. מילוא, נסים, מירדח, בן וכמנן אנשי המקצוע מתבססים באחד הדורים לשיבת הלילה עכשיו מגיע חור הנתונים. איך היה, מה כראי שייכנס ליום הבא. צריך למצוא תגובה לתשדירי המערד, להחליט על מדיניות עריכת חומר שכבי צולם ולקצר את מדי העבודה להמשיך הלילה וצגות-הצג צועים ראשי מטה ההכרזה בשבילי "הכשר". כולם מסתדרים עם כולם. מדיניות היא שם המשחק.

ביום רביעי, כשפורסם תכרוח העתונאי ברבר האונותמטר לכאורה של המערד, היה נרמה לכל אחד במטה הליכוד שחנה הוא המערד, היה נרמה לכל אחד חשיבות פריקו את התקרה, איש במחון שמימנותו בגילוי מכשירי האונה הודע לנרוק את השלפונים, ככל מעם מכשיר אחר. "נרמה לי שגיליתי משוח", אומרת אחת המכשירות. איש הכסחות מונק לעברה. הבריקה עברה בשלום. אין מכשיר האונה, אפשר להמשיך בבריקות. מי יודע למה הם מנסגלים, שלוש חודש השג"כ. בתורה אחת מצות ההפסק של הדין מחליטה גם היא להשתתף בהיסטוריה "כל פעם נרמה לשימוש עומד מאחורי הולת ומאין למה שאנחנו עושים", היא אומרת בדאגה רבה.

בקומה ה-13, עם כתובת קעקע

בבוקרו של אותו יום חמישי מרחק שעות אור-שמיר שאחא כמה המכשיר, בני בגין ורן מירדח ויבני

מלך סין ואל סול

4 | 3 | 2 | 1

מחפש פתרון לאינפלציה
מחפש פתרון לפיחות
מחפש פתרון לטווח קצר
מחפש פתרון לאינפלציה ולפיחות

הבינלאומי מציע לך תשובה גבוהה במיוחד בתכנית חסכון צמודה לדולר בריבית שנתית העולה ב-1.825% על הריבית המקבעת ע"י האוצר. הבינלאומי מציע לך תוכנית "בריה" עזר דולר מדד, במבצע "אוצר משופר" הנותן לך ריבית שנתית צמודה עד 3.25% במסלול צמוד מדד ו-1.825% ריבית לשנה מעל לריבית המקבעת ע"י האוצר במסלול צמוד דולר. לכל תקופה שאתה בוחר

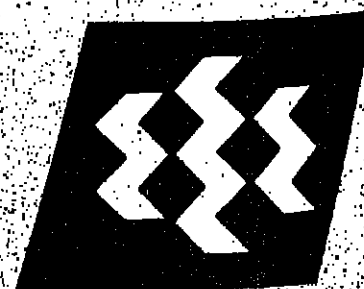
8 | 7 | 6 | 5

מחפש פתרון לטווח ארוך
מחפש פתרון להכנסה שוטפת
מחפש פתרון בניירות ערך
מחפש פתרון עוד לפני הפדיון

הבינלאומי מציע לך השקעה בקופות הגמל הריביות של הבינלאומי מציע לך הכנסה שוטפת צמודה לדולר או למדד, ביטוח ערך בעמלה מופחתת וריבית קרנת נאמנות בשער חספה מופחת. הבינלאומי מציע לך חלואה ללא ריבית עד ליום הפדיון במבצע "אוצר משופר" והחלואה בריבית מופחתת לאפיקי השקעה אחרים.

בבינלאומי יש פתרונות לבנקאיות כבר מהיום!

אתה יכול להרוויח
מפדיון המניות הבנקאיות
- עם "סל" האפשרויות
של הבינלאומי.

בנק הבינלאומי הראשון יוצא מהכלל.

פרטים נוספים והצעות נוספות בסניפי הבנק הבינלאומי הראשון, בסניפי בנק פועלי אגודת ישראל ובמוקד מידע טלפוני: 03-636551, 03-636281 בימים א"ה בשעות 08.00-18.00.

רוחי נבון בעזרת האל

ברדיו עוד משמיעים
לפעמים את "חשמל
זורם בכפות ידיך"
ולהיטים נוספים שזיכו
בשנות ה־70 את
כוכבת "אל תקרא לי
שחור" בפופולריות
אדירה. הזמר יוני
נמרי, פעם בעלה,
אמר עליה שהיא זמרת
הרוק הטובה ביותר
שקמה בארץ ושאל
"היכן הבישרון שלה
התפספס". הכשרון
עוד קיים, אלא שהקול
הצלול מתנגן כיום
בפני נשים בלבד,
מניידורק ועד
אוסטרליה, לא בלי
ברכה צמודה מהרבי
מלובאביץ'. רוחי
נבון-זמורה, חוזרת
בתשובה, נשואה ואם
לשני בנים, שואפת
לחזור יום אחד עם
משפחתה לישראל. עד
שזה יקרה היא חיה
בפלורידה ומצהירה
שהיא שלושה
ומאושרת. חשיפה.

כתבה וצילמה
סמדר שיר-סידי
(מינושה, ארה"ב)

רוחי נבון בעת הראיון
בארצ"ב, משמאל,
ובמרכז - עם חרב מניס
מירדן ב"בית תורה"
בסוויסול, מינושה,
לשם באה ללמוד
ולחזות בפני נשות
הקהילה היהודית

הזמרת ירושלים, "גשם בעית" ולהיטים נוספים
שזיכו אותה לפני שנים בפופולריות אדירה. לעתים
מערבים שרינים "רוחי נבון, זמרת טובה, מעניין איפה
היא היום". הזמר יוני נמרי, בעלה הראשון, אמר לפני
זמן מה שהיא זמרת הרוק הטובה ביותר שקמה אי פעם
בארץ, ובמך רבים אחרים חזקו: "אני לא יודע היכן
הבישרון שלה התפספס".

אבל זו, בדיוק, הטעות. הכשרון לא התפספס ולא
נגמר. הקול והזר, אותו היא מגירה עכשיו כ"ברכה
שהעניק לה האל", מרשים ובוגר אי יותר מכעבר, אך
מופנה כיום לאפיקים שונים. לפני כשבוע שנים,
בשליבים מתקרבים של תהליך קבלת עול מצוות,
קטעה רוחי קריירה משגשגת, שברה חושים, ניתקה
מגע, נעלמה ונאלמה. התנונה מהפעת ולדבריה -
בזכות הורים הורשים סגנונות בפניה - גם לא חשה
בחסרו השירה. את הקריירה החלה לחדש, לאט ועל
אש קטנה, כשגרלו שני הבנים, וכיום היא מופיעה
בקולות יהודיות בכל רחבי ארה"ב וגם באוסטרליה
והרדוק, מביאה מסר מוסיקלי-רוחני אישי לנשים
רוחניות וחילוניות ולפני כל קבוצת חשוב מקשת את
ברכת הרבי מלובאביץ'. הוא גם נתן ברכתו לקליטת
הטריה שלה - תשעה שירים, בעברית ואנגלית,
שקטים בצד קיצונים, שהקלטו בניידורק בעיבודים
חדשניים של ירון גרשונסקי. על גב הקליטת נכתב
באנגלית, באותיות של קידוש לבנה: "קליטת וו
מיוערת לנשים בלבד. נא לא לנגנה בשבתות וביום
סוכה".

בביתה, במינסי ביץ', אין לה אי עותק מהקליט
אך הגנן שהציגה בזמן בארץ, רק הקליטות ספורות
מהלהיטים של או שמורות ברשותה והיא לא מוכנה
להאזין להן.

מה את מרגישה היום, כשאנן מתפנה לחקשיב
ולחזרה?

"הרגשתי ימים", אומרת רוחי, "ולחנים יפים".
לא התמלילים, לא האווירה. מתפתלת בכל פעם שאני
מנסה לנעת כעבר, מתחמקת, מחזקת. רוצה להתרכז
בהנה בלבד, להענות את המבט קדימה.

תשיבתה והחירה של העבר, היא אומרת, נעצרה
כאפשרות ללמוד ממנו על סעיית שנעשו, ומוסיפה
שהיא לא שגיאות רבות. גם השלב הזה, בשתלמה
חזרה עם חברת התקליטים "פוליוור" וההצלחות
האמריקניות היתה כמעט בדיש יד, ויהי מישנה. "חזרה
לאל שהעניין יד מהפיק. ראיתי את השואה מתקרבת.
אילו הם והחילה, זה היה מתגשם - הייתי אמורה".

אבל אי אפשר בלי מעט היסטוריה, אני
מתקשת, ורוחי (71) מרפרפת עליה בקצרה, בסוף
יבש, כאילו כדי לצאת ידי חובה. היא נולדה בחיפה
לאם ייקית ואב ממוצא ספרדי (בהופעות, בקריצה
שוכבת, היא מציגה עצמה כ"מיווג גליות: מהמותניים
ומעלה ספרדית, ומתחתניים ומטה - אשכנזית"). סבה
היה חן ראשי בחיפה והבית לא היה דתי אלא
מסורתי, עם יסודות חזקים בשורשים היהודיים.

בגלל עבודת האב שכיהן כשגריר ישראל
במדינות רבות וכיום בתאילנד, ידעה רוחי מגיל
שלוש חיי נודדים: אירופה, קפריסין, אמריקה, הודו.
במקומות מסוימים למדה בבתי-ספר יהודיים. באחרים
למדה במסגרות נוצריות, ובתפילת הבוקר עמדה על
זכותה לפרוש מהשורה.

לצדל הניעה מסרילנקא, ובקשה לשרת בלהקה
צבאית "כי אני אוהבת לשר, חסיר אהבתי, וז השבט
שלי, אבל לא ולמנו על פרטות ותהילה". בלהקה
סיקור והדרכה היתה חברה מן השורה, לא כדוכבת,
אבל שם הכירה את יוני נמרי, מפקד הלהקה, שמיד
לאחר השתחררו מצה"ל היה לבעלה. כשיצאה לשוק
האזרחי והומנה להשתתף במופע "אל חטא לי שחור"
ופצה לתורעת והקול בסערה, מפצצה בלהיטים,
מדויקה בקולו וההפעלות. היא היתה זמרת פופולרית,
מצליחה ונערצת, חרשה את הארץ בהופעות ובכוש
את מצערי המומנים.

אך כיום, כשהרבי פירטן שאל אותה מה בדיוק
הכיל אותה לחזק היהדות - הועד להודות מריר או
(המשך בעמוד הבא)

חזרת בתשובה, אשתו של יוסי, אמא של שי וליאור,
היה בפלורידה, שלוחה מאושרת. למסטרול, מינושה,
הגיעה במין קיץ זה להסיק בקבוצת שאורגן על ידי
נשות חב"ד המקומיות, ובעיקר כדי ללמוד יהדות
ב"בית תורה", ישיבת הנשים של חב"ד בעיר.
רוחי של היום - שונה כלכך מרוחי שהיכתי
פעם - אינה מתלהבת, בלשון המעט, מראיון עיתונאי.
"בשביל מה" היא מתריסה-שואלת כשיחת סלטון
מקדמת. צלצלתי אליה ביום שבו נתנה בחיבת הורא
שלי הומנה למופע שלה ב"בית תורה". "כרי לחזור
ולרדש בעבר שלי כדי לחזור ולרכל עם מי הייתי ועם
מי לא הייתי ולמה בזמנא ואיד".
לא בקלות היא מתרצה. מתייעצת עם הרב מניס
פירדמן, המנהיג הרוחני של הישיבה שאת רביון את
שונה בזמנא. כשאני שולפת עט היא נוטלת מיד את
המקטרת, רשמת "כס"י בראש הדף ובחצי קול מוסיפה,
במברות אל עצמה "מי יודע? אולי בכל זאת תצמח
תועלת, אולי יוכל המאמר הזה להציל נפש אחת...".
ברדיו הישראלי עוד מגנים לעומים את "על

א עוד מכנסים צמודים ומחשופים נריבים.
רוחי היא עולה לבמה כשמלה לבנה שממתי
רה גיחה חסובה ומיאה נוכרית מתולתלת
שמכסה על השיער הטבעי. לא עוד "בין
האצבעות", "חשמל זורם בכפות ידיך", ושירי
אברה לוחמים. בקולה הצלול, הגבוה והחזק היא שרה
כאילו "אנחנו רוצים משיח עכשיר", ובעברית את
ה"לוח" בשני שתי האותיות האחרונות - "הלוקה
לוקה", הלוקה, ישיר כולם. במתח האולם בו היא
משיעה לא מנוגס השלט "הכניסה לגברים אסורה",
אל תזמורת - מסגרת, גיטרה ותופים - מאוישת
ע"י נגניות, והקול - נשים בלבד. הן מאזינות
לשיר חיה, שרות איתה, ובהדרגה איך מסמכות לבמה
לשיר ריקוד תוסים.

הרבי מלובאביץ' נתן ברכתו לקונצרט - היא
מנשית למאזינות - ועל מי בקשתו גם חותמת את
המופע בשיר "שייבה בית המקדש במדבר בימינו".
רוחי נבון, זמרת הרוק של ישראל בשנות ה־70,
עם תרצו "יטה של או", היא כיום רוחי נבון-זמורה.

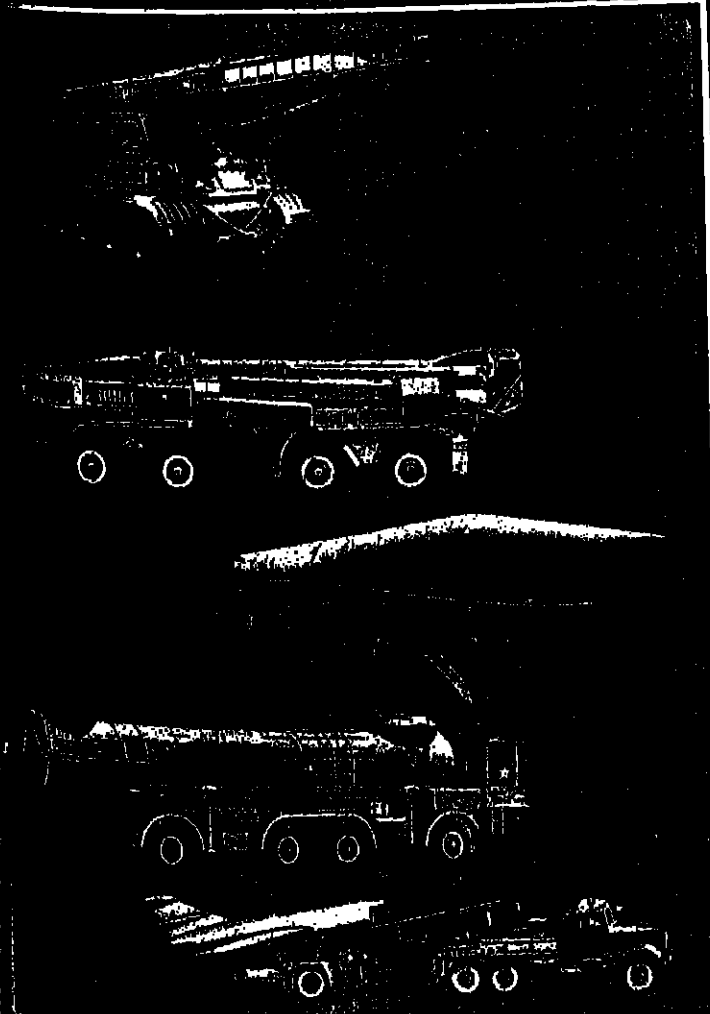
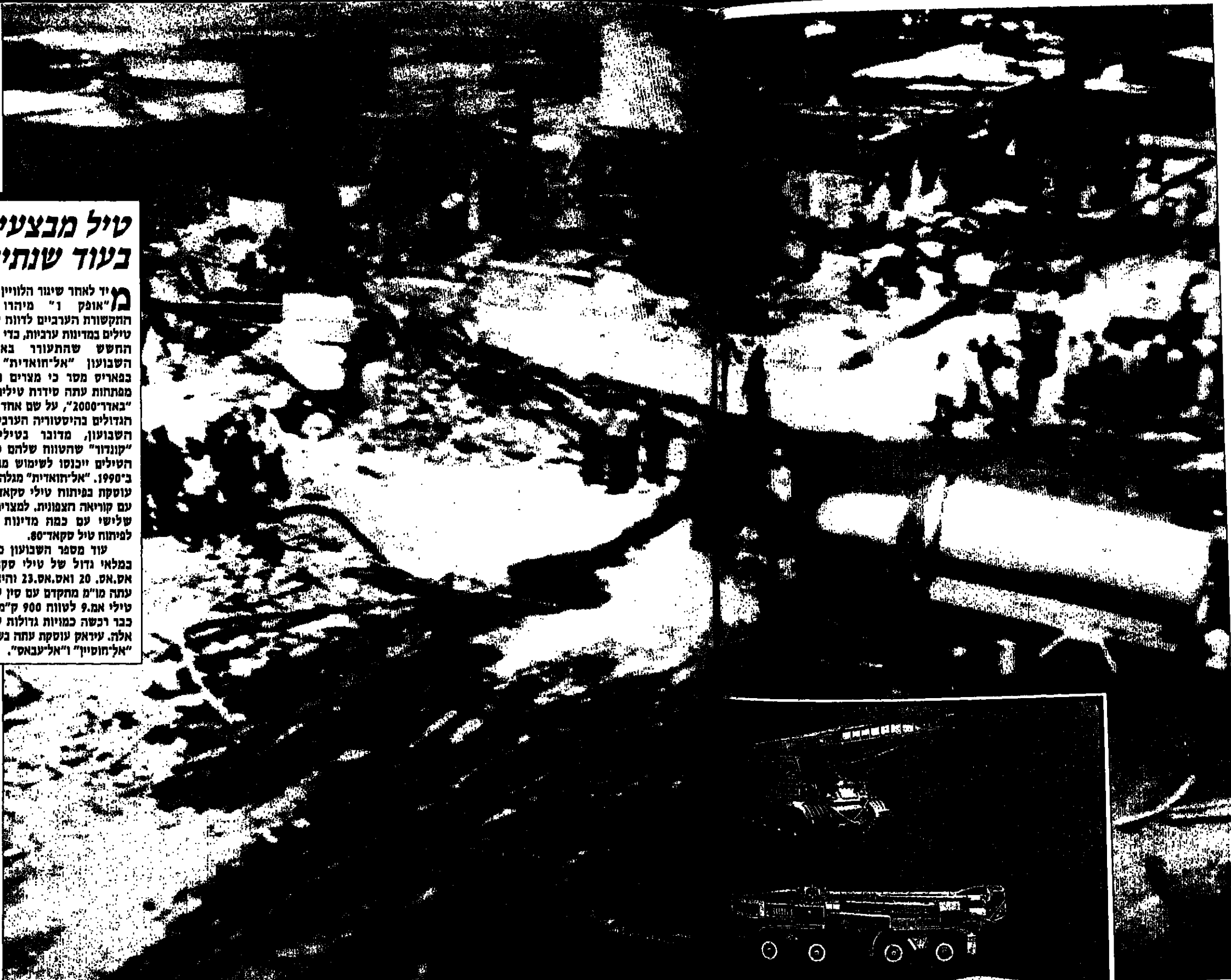
עבודה גרמנית, אצבע ערבית

תחת מעטה מיסתורין והוואה, שוק שחור של טכנולוגיה וציוד, אינרים ונסיונות רצח מתנהל המרוץ לבניית טיל ערבי. חברות גרמניות משכירות במחצית "מוחות מדענים" תמורת משכורות אגדיות. בפרויקט שותפים מצרים, עיראק, ארגנטינה והודו העשיר מסעודיה. החשש העיקרי הוא שהטיל מסוגל לשאת ראש נפץ גרעיני. המוסד ושרותי הביון במערב בכוונות.

מאת שפי גבאי

טיל מבצעי בעוד שנתיים

מ"ד לאחר שיעור הלוויין הישראלי "אופק 1" מיהרו אמצעי התקשורת הערבים לדווח על מחשבי טילים במדינות ערביות, כדי להטיר את החשש שהתעורר באוכלוסייה. השבועון "אל-חואדית" המופיע במאריס מסר כי מצרים וארגנטינה מפתחות עתה סדרת טילים ביוניים "באדר-2000", על שם אחד הנאחזות הגדולים בהיסטוריה הערבית. לדברי השבועון, מדובר בטילים מדגם "קונדור" שהטווח שלהם 800 ק"מ. הטילים יוכנסו לשימוש מבצעי כבר ב-1990. "אל-חואדית" מנלה כי מצרים עוסקת במיתוח טילי סקאר מרוויקט עם קוראיה חצופות. למצרים מיוויקט שליש עם כמה מדינות אירופיות למיתוח טיל סקאר-80. עוד מספר השבועון כי לסוריה במלאי גדול של טילי סקאר, מרג, אס.אס. 20 ואס.אס. 23. והיא מקיימת עתה מו"מ מתקדם עם סין על רכישת טילי אס.אס. 9. לטווח 900 ק"מ. סעודיה כבר רכשה כמויות גדולות של טילים אלה. עיראק עוסקת עתה בשימור דגמי "אל-חוסין" ו"אל-עבאס".

למעלה - תוצאות המצננת טילים עיראקית על אירן. משמאל - טילי קרקע-קרקע טוביטיים. שני דגמי סקאר, ק.ס. 9 וק.ס. 2

שוטרים באו לבדוק את המכונית. יש לך אויבים? שאלו. והטלפון שוב צלצל. "ד"ר עכשיו נורע לנו שלא נורגת", אמר אלמני. הוא ריכז גרמנית כמבטא ערבי. "הפעם זו היתה טעות טכנית. אם לא תחדל מעסקיך השחורים עם נשיא עיראק, חששן והקצב צדאם חוסיין, תוצא בסיס מאור להרג". שרוטץ נתפטר סיפר מיד לחוקרים על תוכן השיחה. השוטרים גרדו את המכונית. המרסקת לתחנת המשטרה. שרוטץ נעל את הווילן. והוריע למכוניתו. לסגור את המשרד ושלוח את הטכנים לבתיכם. מאז נעלמו עקבותיה.

שרוטץ היה משועשע. הוא אפילו לעג למכונית על פחיתות. "מישהו נתם ביקש להתברך", אמר. אך לאחר כמה שניות אפפה אותו תחושה לא נוחה. הוא נזכר שכעצם תמיד חשש שעבודותיו המתרחיות - "שירותים שחורים" קרא להן - יתורע. שמישהו ישיין. הוא מיהר ללבוש את המעיל. לקח את תיקו והתכונן לבוא. לפתע שוב צלצל. הטעם במלפון הפנימי. רחוק משרותו והוא היה מבחול. "אתה חי?" נאנח בחקלה. "מה קרה?" שאל שרוטץ בקול רוער.

הגוס האווירונאוטיקה אקתרט שרוטץ, מערבי גרמניה, לגם באיטיות את קפה הבוקר שלו במטבח המרווח שקרווילתו הממוצעת בכפר הצרפתי. חקטן ספרטסט קטן דה אור. היה זה 27 במאי 1988. בין לגימה לגימה עבר על כותרות העיתונים. שלא כדרכו החליט לתפנק - כמה שעות - ולא מיהר למשרדו. אכזרית. לשתע צילצל. תלפון. "דואי זו המכונית המבוקשת לרעת מרד לא באני בוקר", חשב. בן דלתה זו המכונית. היא היתה נרגשת ומבוהלת. חשקתה לדבר.

לג. מה העניין? שאל שרוטץ בקוצר רוח. עדיין נישמת בכבדות, הסביר. "אלמני שרוטץ מיהר ותוצא ונלה את שריו מכונית. שרוטץ כירד על מולו. חוקר. הוא תעיר. שמטען הבלה הוטח במכונית וכוון לשער ציאתו. הבלה: שקפצה עליו תציל את. הוא מיהר לתחנת המשטרה בכפר.

הטיל הסובייטי ס.ס.3. מצרים ועיראק משפטים את הטילים שבמחסניהם

מצרים תפתיע

הגנרל המצרי סדק נביל איבראהים, יועץ בכמה המכונים הסטריטוגיים בעולם, אמר לשבועון הספרדי "אל-מג'אללה" כי המלחמה הבאה עם ישראל תהיה שונה מהמלחמות הקודמות. "המלחמה הבאה תהיה מלחמה של טכנולוגיה מתקדמת, בעיקר של טילים ביוניים ואנו חשבים לא מפתיע במידע הימשי 'זה' אמר. הוא קבע כי עידן איכות החיל או עידן הקרבות המשותפים בטקטיקה חלפו ללא שוב.

גנרל איבראהים ציין כי מצרים פעלה ליצור טילים עוד בתקופת שלטונו של נאצר. לדבריו, בשנות השישים אכן עסקו מדענים מצריים בייצור טילי "אל-זאמר" ו"אל-קאטר". "למצרים יש אנשי מדע בתחום העשויים הטילים וזוהי עושים לחפזים את העולם. הבעיה של מצרים היא הכסף ולכן היא נאלצת לשחק בעולם עם מדינות אחרות".

(המשך מעמוד הקודם)

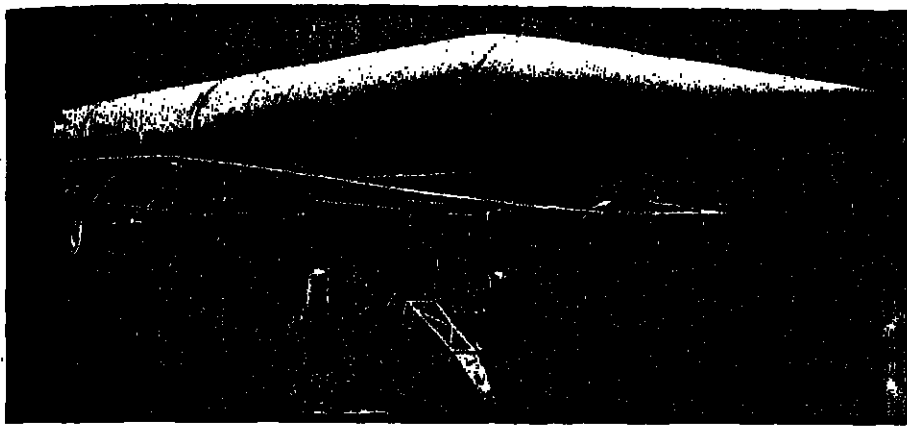
הגנרל המצרי, "הצלחה" למצוא את מחבואו של שרשור, שממנו ניהל את עסקי החשודים בגד הפיכה האיסלאמית האיראנית, אמר: "אנחנו אומרים, גם אם יסתתרו בעיראק".

המנהיג אקדמי שרוסץ מוכר וחסר בצרפת. לאנשי המיחור של משטרת בסחון המדינה יש תיק עבירים עליו. האורח הגרמני הוא מביל האגיר "קונסן". פרט למעילותיו הרשמיות, נהנה האגיר שירותים שחורים למדינות העולם השלישי - המנות תשלומים אנרגיים מעמיר לרשותן צוות מוחות ועוד. לכן ליצור טילים. הגר האמל של התגנדר היה ידוע לשידורי המדיעין של בריטניה, צרפת, ארה"ב וערב גרמניה, איראן וישראל.

האגיר עובדים 200 מומחים בייצור טילים, לוויינים, כביכול לצרכי מחקר אורח. במצרים בארגוניתה כבר עוסקים המומחים במיתוח טיל למוח כינוני בשם "קונדור". מקורות ביון מודיעיניים טוענים בעקשנות, כי בשתי מדינות אלה הגיע פיתוח הטיל, שהטוח שלו 1000 ק"מ, לשלב מתקדם. הטיל מוגבל לשאת ראש נפץ, תוכן שגרעיני, במשקל 500 ק"ג. ידוע מועצת המנהלים של "קונסן", יד פסטר ברשי מבר, אמר לא מכבר לשבועון הגרמני "ספר" שאייגנו מורא מתאפשרות, שמדינה כמו ארגנטינה מתכבד את הטילים שלה לזכר או למקיסטאן. עם זאת ודעה "אין ביכולתנו להבטיח לממשלה מה לעשות".

עסקת הטילים עם ארגנטינה התחילה בארחת תמים למדי, במסגרתה משלח ערב גרמניה, בתקופת הקצבול האמריקני שטירה, תשלוחת הדימוש הגרעינית "מטרסמדיטריאן-בולס", השתתפה ב-1979 בייצור טיל לחקר מוג האוויר, עלי-פי המנות ארגנטינה. התפריקט נשא את שם הקוד "קונדור 1". עד מהרה התברר כי לגרמניה של ארגנטינה היה הטיל כימי בלבד ליצור טילי קרקע-קרקע.

הפריקט "קונדור 1" של ארגנטינה עורר חשדות אצל שירותי הביון המערביים. מדינות ערביות גילו עניין רב. אם אט הצטברו במערב ממצאים על הוכחות האמיתיות של בו הגנרלים הארגנטיניים. ארה"ב, בריטניה, צרפת, מערב גרמניה, איטליה, קנדה ויפן חתמו באפריל 1981 על "הסכם לונדון", הן תחייבו לא לספק למדינות אחרות טילים בטוח העולה על 300 ק"מ או כאלה המסוגלים לשאת מטען מעל 500 ק"ג. כן התחייבו לא לספק את הטכנולוגיה והדרישה לייצורם. ארה"ב מוראגת מהסכמת הצהרית לעולם אם המערב לא יצליח למנוע מאנשים כמו שרוסץ לשלול בחפשיה. החשש הגביר הוא שמדינות כמו מצרים, עיראק, לוב, ברזיל, קוסטאקה ודרום אמריקה ישימו יד על טילים המסוגלים לשאת כצנצות גרעיניות, או שיבנו אולם כוחות עצמם. בינו אשתקד דרש שגריר ארה"ב בבו, וינצ'ר ברס מויעץ הקצבול, והדגש מלציק לקיים את הסכם לונדון בלשונה. אולם משהו "קונסן" בארגנטינה כבר הספיק לייצר כחוליות שנות השמונים שני ידמים ראשונים

של טילי מחקר. ב-1985 הצגה ארגנטינה בנאוואה הרגמים ביריד התעופה כלה בורזה ליד פאריס. מומחים ארגנטינים מסרו או באורח סתום כי סידרת "קונדור" היא סדרה של טילים רב-תכליתיים. מקורות ביון מערביים קיבלו ויוחזים חשאיים, כי מת הגנרלים אינה מתפקדת בטילים לטוח 150 ק"מ. על-פי אותם ויוחזים מוכנים מומחים גרמנים לפתח כשכלים טילים לטוחים עד 1000 ק"מ. הבעיה של ארגנטינה וזהו מחסור במספיק דחץ.

שרוסץ ואנשיו מצאו את התשובה למצוקה הכלכלית. הם אייגנו פגישה חשאית בין הכת הצבאית השלטת בארגנטינה לבין גנרלים מחיל האוויר המצרי. המצרים התלהבו אך הבחירו שלקריי אין כסף. עם זאת הם ידעו למי יש - "לדור העשיר", מלך סעודיה טאהר. השאלה הייתה כיצד לעניין אותו בצורייקס. המצרים האמינו כי אפשר היה לעניין גם את צראם חוסיין, המסוכך במלחמת המפרץ. המומחים המצרים עשו שיעורי בית והשתכנעו כי הפורייקט עשוי להיות שלב בדרך ליצור טיל צבאי.

הפרייקט המצרי-ארגנטיני התנהל בפרייקט מחקר. מערב גרמניה הסכימה שחברת "קונסן" חסייע, אך התברר שמדובר במיתוח צבאי

עד מהרה הצגה התוכנית למלך פארה. הוא לא הסתיר את התלהבותו והציע לקרוא לפרייקט הביון "הטיל האיסלאמי". לפי הדיוק לשרותי הביון הגרמנים, נועץ בית המלוכה הסעודי במומחים, ותכן שאף עם שרוסץ, מקץ זמן קצר החליט המלך להקצות כסום ראשוני לפיתוח הפרייקט, 200 מיליון דולר. סעודיה ידעה כי למצרים יש מהגרים טילים ומומחי אטום בעלי שיעור קומה, שחלקם קיבלו אוחרות אמריקנית ועובדים במכוים צבאיים גרמנים בארה"ב. גם עיראק הפכה שותפה מלאה לפרייקט. צראם חוסיין הסכימו שטא וקט לנשק הכריעו כדי לאלץ את "הגרמנים העממיים" לנא לשלוחן הדימוש. כבר באותה שנה פתחו עיראק ומצרים במסע רכש חשאי של טכנולוגיות טילים מתקדמות. סעודיה, שחששה מפני התפשטות הדימוש, ראתה בעיראק כוח היכול לבלוס את סודן, וזו הסיבה שהיא העניקה כסף רב לצראם חוסיין.

עיראק, שאצה לה הרדד, הביאה מומחי טילים ודים לתעשיית הצבאית שלה ואלה הציעו לשפר את סקארבי ולהגדיל את הטוח שלו. במחשבים העיראקים היו מומחים מאת טילים כאלה. המומחים הדים שיפרו את סקארבי בסיוע מומחים מצריים. תחילה הגדילו הטוח ל-650 ק"מ. הטיל הראשון נוסח בהצלחה. במה וורשים לאחר חגיגי הראשון הודיעה עיראק על ביוס מוצלח שבו, והפעם לטוח 1000 ק"מ. מקורות ביון מערביים גילו כי המפעל החשאי לפיתוחו של הסקארבי מצוי בקיע הנפט מוצל.

הגדלת טוח הסקארבי חושנה על-ידי הקטנת משקל ראש הנפץ. שני הדגמים נוסו. השנה בהצלחה על ריכוזי אוכלוסיה בערים איראניות, רק באיראנה הורחת הטילים, להערכת איראן, שיגרה עיראק כבועיים של הצנצות מירכות כ-500 טילים. לא כולם היו פרייקטים ולא כולם התמצנצו, אך רי היה

החגים נגמרו החגיגה מתחילה! ברהיטי רון ניר צבי

פתוח במוצ"ש עד 22.00 חגיגה בשפע

המכירה במפעל בניר צבי א, ב, ד, ה, 8.00-19.00 וס' ג עד 20.00 יום ו' 8.00-13.30

<p>החל מ 99 ש"ח</p>	<p>20.99 ש"ח</p>	<p>25.99 ש"ח</p>	<p>34.99 ש"ח</p>	<p>50 ש"ח</p>	<p>88 ש"ח</p>
<p>החל מ 129 ש"ח</p>	<p>299 ש"ח</p>	<p>החל מ 239 ש"ח</p>	<p>החל מ 349 ש"ח</p>	<p>החל מ 499 ש"ח</p>	<p>החל מ 599 ש"ח</p>
<p>299 ש"ח</p>	<p>החל מ 389 ש"ח</p>	<p>החל מ 199 ש"ח</p>	<p>החל מ 199 ש"ח</p>	<p>החל מ 389 ש"ח</p>	<p>החל מ 389 ש"ח</p>
<p>החל מ 2999 ש"ח</p>	<p>החל מ 1999 ש"ח</p>	<p>החל מ 1680 ש"ח</p>	<p>החל מ 999 ש"ח</p>	<p>החל מ 1680 ש"ח</p>	<p>החל מ 999 ש"ח</p>
<p>140x180 מ"מ החל מ 299 ש"ח</p>	<p>140x180 מ"מ החל מ 399 ש"ח</p>	<p>140x180 מ"מ החל מ 549 ש"ח</p>	<p>140x180 מ"מ החל מ 549 ש"ח</p>	<p>140x180 מ"מ החל מ 549 ש"ח</p>	<p>140x180 מ"מ החל מ 549 ש"ח</p>

אנו מכירים וזה עדיף... לקניות בתשלום... וזה יותר טוב מכסף

08-229546, 240540 (מול צריפין) בע"מ, מושב ניר צבי

המשוגע של הוליווד

לפרנסיס פורד קופולה, הבמאי של "הסנדק" ו"אפוקליפסה עכשיו", נמאס מכולם. שבע מלחמות נגד המימסד, המבקרים והקהל, הוא מחפש דרך חדשה. האם הסרט "טאקר" אכן יהיה הצגת הקולנוע האחרונה שלו? "אני חייב לפרוש", הוא אומר. "הדבר האופטימלי הוא לשבת מול נייר, להעלות עליו רעיונות ולחלום עליהם"

מאת מיכל קפרא

אם איזה חסר בושח היה נזקק, ברגע של עצבנות, לעבר פרנסיס פורד קופולה - "חתיכת פס"י, סביר להניח, שמקורבו של במאי הקולנוע המתמסר בדקדוק תחוק, לא היו ממהרים להגיש נגדו תביעת ריבוי. כי אם קים

בזע כזה של קולנוע-מניאקס, שכמה תאים במוח שלהם שנו לסובת הקולנוע, קופולה הוא הזקן. יוצר קולנועי, קופולה. קודם כל יוצר. מכורים לקולנוע מכורים את הסרטים שלו בעל-פה. אמילו השונאים הכרוננים של הקולנוע האמריקני מאוהבים בו טיפסיס פרנסיס פורד קופולה בן 50. גם תמריטי ("שטן"), "אינדיאנה ג'ונס והמקדש האדום", "גטסינג'ר", גם מפיץ ("אמריקן גראפטי", "מישיגה", "האמט", גם שגריר הקולנוע האירופי באמריקה ואוראי להצגת הסרט "גמליה" משנת 1929 בנדידורק, ובעיקר במאי.

מוזקן, משקפס, אי פחוס, חזילתה של קידה. מי שנים בין הימר את "הסנדק", "הסנדק חלק 2", "השיחה", "אפוקליפסה עכשיו", "ראסטי גיימס", "הסרט השני", "טאקר", הכיין - סמוט. הסטיק לו, הוא אומר, להתקע בוכיוון הקולנועי אך ורק כיוצר "הסנדק", לחתוף שתי התמוטטויות עצבים על סט הצילומים, לריב עם שותרו, לראות את חלומה הגדול - אולפן ZOEOTROPE - מתמוטט מבחינה כלכלית, להיעלב באופן אישי ממרטי רמבו, לעשות מרשים שבכלל לא בראש שלו, לחתוף ביקורות עוקצניות, ולשנוא את חוליווד עד עמקי נשמתו. רי, אמה.

שנות השמונים היו שנים רעות. קופולה הלם ועל כל חלום חטף סטירת לחי. האולפן העצמאי שהקים התמוטט. בנו נהרג בתאונת שוט, והבכסות טריוו לא נרצו לו גותח מייזר-רמה. סרטו "ראסטי גיימס" בביסכבם של מאט דילון ומיקי רורק, היה אחד מסרטי הימים הורגניים ביותר. הצלחה, התפקה הקטנה יחסית, שצולמה בשחור-לבן ועוררה בלב כל אוהב קולנוע התמרצות חריבה כלפיה. ברגעה שנת עם התפקה הכלתי הנוצית בגודלה של "אחד מהלב", שהיתה כשלוש מסורי אייר. מי שמנעקש לדעת מה זו תפקה כלתי הנוצית, הנה דוגמה בצילומי הסרט השתמש ב"125,000 פנסים האדום מספיק.

אפילו הצלחתו והמסחרית של סרטו "פגי" מי מתחתנת שנית", בכיכובה של קרלין טרנר, שלא וכו' ליותר מדי שבחים מסוי, לא רוממה את מצב רוחו. "כל חיי הייתי 'מבטיח'", הוא אומר. "חזילה חיייתי" כותב מבטיח, "אחרי-כך" במאי מבטיח. אולי בגיל 50 אמלא סוף סוף את החבטות.

יש בו משוה אלהידוסטוריינסקי, אומר אחד ממנהלי

השחקן ג'ף ברידג'ס (משמאל) המגלם את טאקר בסרטו החדש של קופולה. הבמאי קופולה (מימין) עם בתמונת מימין) עם מיקי היטור ג'ורג' לוקאס

40 העשור

המכונית שהקרימה את זמנה

כיום, כשמדברים על חזקת דלק, מעצורי ותרונות בטיחות, איש אינו מחמלא. לא רבים יודעים שכבר בשנות ה-40 נהג טאקר את הרעיונות הללו והכניס חלק מרעם למכוניות. המצאותיו הקדימו את זמנו. טאקר התכוון למכור את המכונית ב-1000 דולר, אך יועצי המפרסום יעצו לו להעלות את המחיר ממחדי שהמכונית תקבל דימוי של "מכונית נולה".

מורד, נערל מוטורס וקרייזלר לחמו נגדו והמעילו את ההשפעה האדירה שלהם בווינגטון. החוצאות: טאקר הואשם במעילה בכספי הממשלה. הוא נמצא וקי מכל רבב, אך ביומנים הוכחו שמו, חלומה נורס, הוא חלה בסרטן ומת. טאקר הצליח להשלים את בוייתן של 51 מכוניות. 47 מהן עדיין נוסעות.

מרטון תומאס טאקר נולד ב-1903. לאחר מלחמת העולם השנייה החל טאקר במימוש רעיונו לבנות מכונית. ב-1948 חוגגד האבי-טיפוס "כ" מכונית שהקדימה את זמנה ב-10 שנים.

מה שהרשים במיוחד את מומחי הרכב היה מיקום המנוע - מאחור. עד לתקופה הזו, אף יוצר אמריקני לא העז לחשוב על אפשרות כזו. טאקר, שרעש מחאות הדרכים, שם דגש על אבדור הבטיחות. שחלקם נשמע או דמוני לחלוטין. כך, למשל, המציא טאקר את בלמי הדיסק והכניס לשימוש את תורת הבטיחות. גם המנוע שחוגעי טאקר למכוניתו היה ייחודי בחקומתו: ללא משאבים מיתח טאקר מנוע ייחודי שקורד באוויר ולא במים. הית זה מנוע ענק, 9.8 ליטר, עשוי ממתכת קלה ובעל שסתומים חידאוליים, בניגוד לשסתומים המכניים המקובלים. מכוניות הגיעה לביצועים מרשימים. מהירותה המורידית, עלי-מי מבחן שנערך ב-1950, היתה 200 ק"מ/ש.

המרוויקט האחרון שעליו עבד טאקר היה מנוע חדש, קטן ובעל הספק גבוה, שבונה "קאריוקה".

"בפעם האחרונה ראיתי את טאקר שבוועים לפני מותו", נזכר רוי מארטנס, מחודס שעבד עם טאקר. "זה היה לפני תח המולד של 1956. באנו אליו כמה ידידים. הוא נראה רע. מכיוון שעישנתי לפני בואי מצאתי סוכריות מנוח לפני שנוכסתי לחדר. טאקר הריגש בכך מיד. בקושי הדיום את ראשו וחייך אליי. 'עלי לא תצליח לעבוד', אמר. אחרי-כך חוסיו: 'הימנתי והמסדתי'."

אדר אביסר

הקוסם מארץ א.ב.י.ס'

האיש שלנו אלכס גלעדי היה זה שאיגד את חבצני האולימפיאדה בשביל א.ב.י.ס'. מאות מיליון דולר שילם ענק התקשורת חמורת וכוחו העידור. כלומר ב־16 ימי החמורת היה גלעדי בטיאל הדבר הכי קרוב לאלוהים. היום הוא שם טין על הקמח פדוייקם התקשורת של אולימפיאדה אחונה 1996. נכון ששום נקבע מי יארח או אח המעשוקים אבל גלעדי קבע וזה מה שחשוב. נכבדים יונים כבר ביקרו אצלו. חמורת שמונה מיליון דולר ועוד שניים בשביל כאבי ראש גלעדי עשה להם את זה בלי בעיות

כתבה וצילמה אורית הראל

ת מורת סכום האלם מכון אלכס גלעדי לחקים ביוון את מורייקס התקשורת של אולימפיאדה 1996, שתתקיים באחונה. הוא מוכן להחזיר בזה הרגע. מדי סכום חללם "עשרה מיליון דולר. מיליון בשביל כל שנה עד 1996 והשאר בשביל כאבי הראש. ושם יהיו כאבי ראש". ומה אם הדברים לא יתבצעו? לאחד את אולימפיאדה 1996 אלכס מסיט בשתי אצבעות את משקפיו במעלה החוטם ומחייך חיוך סלחני. נו, באמת. אם אלכס גלעדי בונה על חיוניו, יש להניח שהוא יודע למה. בטיאל, ב־16 ימי האולימפיאדה, הוא היה הדבר הכי קרוב לאלוהים. לפחות למו הגורדו. "כוח כמעט משכר", הגדיר את מעמדו. לא שהוא חס וחלילה נתן לעניין הזה לעלות לו לראש או לשגע אותו יותר מדי. אבל בסך הכל, זה די נעים. אנשים בארץ חושבים שאני מגדל את א.ב.י.ס. מה מראש, הוא מנדר. באמת, מה מראש. טלפון למרכז רשת א.ב.י.ס. בטיאל מפגיש את האיש עם מרכזית משועממת ומגובה, "גלעדי באיו מולקת עוכר תלעדי חוזר". הגלעדי הוא מחייך אחר כך לשמע התאור. "1600 איש בהאנו ונה לעבור, או מה את רוצה, שלא יהיו ביניהם כמה פרסמנות". גלעדי הוא סיפור הצלחה ישראלי. השדר ששידר בקול צורמנימטו את משהו מכבי תל אביב מיראליה, קנה את עול' מו בהפסקת האירוויזיון של "החלילה", והמריא מני יידת השדר של התלוויזיה הישראלית הישר לצמרת רשת השדרה האמריקנית א.ב.י.ס. היום הוא סגן מנהל ברשת, ואיש שתיאם אירגון בשי בילה את מורייקס האולימפיאדה.

חוז מה הוא גם "מפקח" (קמיונר) בוער האולימפי הבינלאומי, קרוב לנשיא הוועד, חוזא אנטוניו סמארנש. בחור שכזה, הוא יכול למד ולחשיב כל מיני דברים ומדי פעם, לפי הצורך, גם ללחוש לסמארנש כמה מלים טובות באוזן, בעניין זה או אחר. "אני קופץ לסמארנש כל בוקר לחמש דקות ומסדר עניינים", הוא מסביר. "וככה אני משיג מה שאני צריך. בגלל זה אנשים חושבים שאלכס גלעדי מטגל לסדר כל דבר. הם לא יודעים שאם הייתי מגיע חמש דקות מאחר יותר, אורי סמארנש היה לא הייתי משיג שום דבר". הוא מנסה - אבל לא יותר מדי - לפזר קצת מחלילה שריקת בו. כמעט באחונה נשימת הוא אומר "אני בחמש דקות עם סמארנש מרגי דברים שאחרים לא מסוגלים לעשות בשמונה שעות. ואחרי הכל, כמה אנשים הם בכלל בעצמם כוח שום מסוגלים להגיע לסמארנש? העניין ברור. אלכס מלך א.ב.י.ס. ב־46 השלמות מחדר רות עם חלוצות תואמות שראשי תיבות של שמו קטנים לוח על הים, מכונת עם נהג צמוד, שלטון במחש עשרה ס"מ לכל ויותר מחדר, וסדר (המשך בעמוד 48)

רוב העובדים שכדי חרב

אלף שש מאות איש חושקו על ידי רשת א.ב.י.ס. בטיאל. במסגרת מבצע שידורי האולימפיאדה. צבא קטן, רובו פרט לרמות חבציות של חקת, בימוי וסודים, שכיוו חרב. במילים אחרות - לא עובדים קבועים של א.ב.י.ס., אלא אוסף של מקצוענים, שחושקו בחוזים מיוחדים. "אין לנו איגודים מקצועיים", מסביר אדוור וסטון, נשיא חטיבת הספורט של הרשת. "חושקנו אנשים מכל העולם עלימי כישוריהם, וזה טוב מאוד". והאנשים מכל העולם כלל בעיקר מירלאנדרים מארה"ב. ובין חיהו גם בריטים וגם שמונה ישראלים. איך מגיעים ישראלים, עובדי חסלוויזיה הישראלית כל ימות השנה, האולימפיאדה של א.ב.י.ס. "שמעתי שאנשים אנשים מכל העולם, או חמלצתי", מסביר אלכס גלעדי. "ומי יכול לחגיד לא לאלכס גלעדי? הניעו שמונה, בהם אלי קריחה, עקיבא מלמד ואלי רבנוביץ, ששלחו לא.ב.י.ס. קורות חיים וחחבלה.

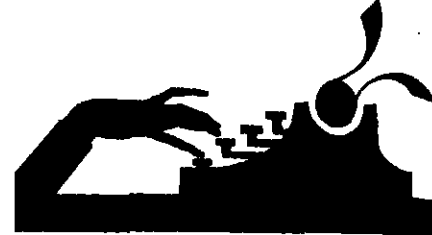
הם נשלחו והחשפת מתקבדת ובאו לטיאל לחודש. חרבה הראשון שהם מבקשים זה לא לדבר על השכר שלהם. למחרת "כי זה לא מעניין", בבית.

ואנשים שמונים עובדים היטב, את זה כבר חוכינו מזמן. האנשים הישראל חיו בחולל מרואים, אבל לא רק בגלל החולצות. הם עבדו מסביב לשעון, במשמרות של 12 שעות, והיו מלאי התמללות וחברכה לצורת חקבדת, לשיטות, לסטנדרטים, למקצוענות. "כאן אם מישחו מאחר לאוטובוס של החשקה, או חול מתגל אחר כך אלף פעמים", סיפר עקיבא מלמד, "יהיה קשה מאוד ליישם את הדברים בארץ, בגלל יונסי העבודת ובגלל חוסר החכמה של החמולה לתת מציא חלום. יהיה קשה מאוד לחזור לעבודת בבית".

אלכס גלעדי. חמיד עמרר. חליפת חדש כל יום, ונגד וטלפון צמודים

חיים ואוהבים

אני לא פיינשמקר

מסרים על גורל אחד בצורה שחזית במטה של מלך נחמד לא ברע צבאי ולא במלך גבוהה של מישל. מרי פעם היה הנגל מנחם סוד עם פיקוד הנל, ותמונה המסר מכונה מה מצא בו המפקד. לבסוף את מישל, עת ידע מה הישג האויב... וזה, כמובן, סיפור מוקדם הרבה משלמי מלחמת יום הכיפורים.

נשתי למסטיאל הסרטים בחיפה לא כמכונה נחל קלנוע, וגם אין זה מתפקדי לכתוב על קלנוע יש בעתון אנשים מוכשרים לך. בסעתי לשה נהגתי ממינו מרכוש של 5-6 סרטים ליום. נשתי גם מפני שחיפה היא עיר מולדת-אחוות, למה הנמכת ושנעלמה כליל למשך תקופת המסטיאל וגם מפני שעם חלוק הומן אני יותר ויותר מהל קלנוע.

הנה היתה שניסיתי לגווש את מסלולי בין אצבע בני קלנוע על הכרמל לפי חצי תריסר חודשים שהתפרסמו בעתונים שונים, ולכן נשלתי מה של כל מיני סרטים אמנותיים ואוהבגורדים, וקלנועים אצלי כסרטים בשביל מבקרי קלנוע ופיינשמקרים.

לא היה אחי בקרב אנשי התקשורת שיכסה את המסטיאל על חק של אותו סטל עם ידע גמור, שיש שהא לא פיינשמקר, מי שהיה יכול להזהיר את ששתי העם מפני המלכות הרבנות בהן משפיע כל מסטיאל המקרי כ-70 סרטים מכל העולם או בשנה בהא אני מתחיל על כבודי ומתגברת להיות כזה, בת וטחל של חלד מ"בני המלך החדשים" שיקרא "אבל מלך עירום". אחרי מי שיאמר כששטחתי "הסרטים מהשנים", או "הסרטים יומרי ללא כיסוי", "הסרטים מה פיינשמקרים", את הסרטים הנה תיקונו במסוקם ונחמ, וכדומה.

והי, למשל, כמה מבקרים שכתבו על סרט כמו "הזהר של אשה" של אנטוניוני "אל תחמיצו" - בשיאנו כמה מן האולם לאנחנו לעולם לא עוזבים באמצע. מין דקסס שכוחה ודוענו לכל חסדיהו יחזרה. וגם אמרנו לא לראות את "הדוח" ממאלי אלא אם אתם קלנועים, כן לרדף לראות את "הביצה", "ענב החרשני", "אין סוף" ו"האנוניס", לא לפתח עשית מ"קובה ודוח" וכן הלאה.

ידיי החיפנים מרבים להתלונן על שלא קורה בענין דבי בעידם. אנשים יושבים בבית מוחברים למחש, ובחץ - אחרי חשע בערב - שורר שצר. גם המספר המסטיאל לא ראיתי את ידיו בקהל. ברוחנות היה שחם - מופעים, תומדות, אמנים, אחיה שאפשר היה להחזיק בה ככרבר מוצק - והם משיכים לשבת בבית. אולי מחמת הירגל. האולמות היו מצויצים מקהל שהגיע, איד, לא, מעד הכיליים והארכיב.

עוד החיפנים

הנשים מבית הקפה בצילום של קאפה

אחר שהתפרסמה במדור זה תמונתן של נשים תל-אביביות בקפה ארמון, הודיע הירי שן תל-אביב, במי שצולמה לפני שנים על ידי הצלם אמן רוברט קאפה - הגיעה כמה תמונות מרדאס.

הנשים ירדו ליינו, במקומן ממאלי, מוחה את

תיבת דואר / "בוגרים" הם לא

שילם רב

מנצח רבות החשוד בי דחף עז ליטול עט ונייד ולכתוב לך - בדור כלל כדי לחזק חזרתה מלאת עם דבריו. אבל לאחר שהוסמכת כמדורר החזית, שררה חלופת שורה בו רוב, את דברי השטנה של המוססור הוכבד הנהן עקובסון ("יש מחד לבגידה", "סופשבוע" 2.9.88), ברצוני להביע מורתדו.

המורפסור הוכבד שופך קיתונות של ארס על ציבור רחב מבלי לבדוק את חסיבות ותנסיבות שגרמו לשידולים הגנים לחיפן לירדים (בשפה המורפסור - "בוגרים"). מה חטאו של תיחודי שאכן עלה ארצאן למרבת הצער לא מצא את מקומו ביטחון אני, כמו רבים אחרים, כואב את חסרונם של "בוגרים" ושל "תלמידים" חרדניים ותאחרים המורדים במלח שכל לא ניש לעלות, אך יודע עם זאת אני סבור כי להיות בארץ-ישראל ולנשום את אוויר ירושלים זו זכות ולא חובת, ועל אלה שאינם כאן עימנו - אני מרחם. אך לקרוא להם בוגרים ניקח לדוגמה "בוגר" אחד, אחי, במקצועי דוקטור לביכמיסיה, הוא ובני משפחתו נאלצו לגלות לארץ-ישראל לפני חשע שנים כי לא נמצאה לו העסקה בארץ. קודם לכן עבד כמרען במכון ויצמן והיה מאושר בחלקו, אך בגלל קיצוצים נאלץ לעזוב. עד היום הוא מחזיק בדירתו

מודל '48

המודל היקרה, בקטע "דברים שלעולם לא נאסרו" ("סופשבוע" 2.9.88) כתבת בין היתר ש"אני לא מוכנה לעבור את גבול הקו הירוק עד שלא נדון מוכנים לשמוע מה יש להם" לומר אחרי 40 שנה.

תמו, את חיי מודל 1948 דור תש"ח ואח ממנו בעניינים. ובכן, כדי לדענן וזכרון, מה שיש "להם" לומר אחרי 40 שנה חיי הם בדיק אורח דברים ש"הם" אמרו לפני 40 שנה. דחינו, לרוב את כל היהודים לים, ארצם, תעביר את גבול הקו הירוק ואלה הדברים שתשמעי מפייהם. כל זאת בתנאי שתגיעי אליהם בשלום. מבלי שראשך נומץ בדרך על ידי אותה בלוק צעיר ונחמד. ומי קבע שהקו הירוק הוא "גור ראה וקדיש" ואולי קבע שהקו הירוק הוא "גור ראה וקדיש" ואולי

במרכז, חבושת כובעו דורה זאנון, משמאל: עוזר לוריא-שמונז, דליה (שם משפחה לא ידוע), רחל מילא, מרידה לפשיני, צילום רוברט קאפה.

אמו דורה זאנון כשהם חבושת הכובע שבמרכז מילא, ריח: ער"ל אחרי מילא רל: ושניה מוימן בבילום) חושנית - באור פוקס (שניה משמאל בצילום) מזה של מנה לוריא-שמונז, רעייתו המנוחה של האריאל, האי, לוריא, מי שתובנן: כי השאיר את "מלחמה" ומה שכתב

בגיל שבע עשרה חצי, נישא לער"ל מילא, וילדה שני ילדים תמוה, לילי, עוסקת באופנה ומתגוררת בארצות. השני הוא שגירי ישראל בנפאל, שמואל מילא.

הוא מילא (הייתי פעם חניכה) עלתה לארץ

ספרים וטורים

* היומן פשוט משוגע, מדליק ומגניב

מחוך מכתב שנשלח לספריה מלכיה

הוצאת חירוק
עד מה והלחץ את שיה

ספריה מעדית

יומן מעדית

הוצאת חירוק

תלוש הזמנה
לכבוד
ספריה מעדית רח' החילוק 3, רמת-גן 52522

נא לשלוח אלי יומן מעדית לנער () (חתימה)
במחיר 7 ש"ח לחידה
מצ"ב המחאה ע"ס _____ ש"ח למקודת ספריה מעדית
שם _____
מס' ת.ה. _____
כתובת _____
טלפון _____
חתימה _____

לבעלי כרטיסי ישראכרט, וזהו
הזמנות בטלפון מס' 03-7526796

ספריה מעדית

מלחמת העולם השנייה

המשך מעמוד 14

מתרחבים בגרמניה שלטון מרשימים אותו. נוגעים בו גיליתי שהגרמני שלי הוא רגשות אשם. זאת אמרת, ידעתי כבר קודם שיש בי כל מיני רגשות אשם, אבל לא ידעתי שקוראים להם גרמני. כמו כולם אני מתחבבת בחור החשוך. בעיניים עצומות מתרחבת כולי ברגשות האשם שלי. בחר נשמעים קולות בבי כבושים. כשאני פוקח (קצת) את העיניים, אני רואה כמה אנשים שהתיישבו על הרצפה, נעים בחנועות קצרות קרימה ואחרת. כוכים. לבי האנשים החדשים יצרו המסעירים מעגל, כדי שאלה שמסתובבים בחצר מנוחה ובעיניים עצומות לא יפגעו בהם.

הגרמני שלי מתחיל לקבל משקל. אחרי כמה סיבוכים בחרר אני מוחילה לבכות, וכך, בעיניים עצומות, אני מסתובבת בחדר, נושאת את כל כובד תחושות האשם שלי. משחורת לעצמי עוד ועוד סימאציות מחשבות ותחושות אשם כדי ללכת את הכאב הזה, ובוכה שני אומר לנו לצעוק את כל הכאב הזה והצרה. להוציא את הריקנות הזו. אני צודת בשאריות כוחותי. זו היתה הפעם הראשונה שבכיתי בסדרה. לא ואחרונה. הפעם הבאה תהיה כשיעמוד מירב ויעשה איתנו "שרינג". או אגלה, שמיכה הוא הגרמני שלי. ואולי, בעצם, של כלנו.

אחרי הסדרה חזקה היה לה טוב. היא הרגישה טוב כמו שלא הרגישה הרבה זמן. "לא", היא אמרת, "אי אפשר בשום אופן לקשור את ההתאבדות של אמא לסדרה אחרי שסיימה את הסדרה היא נפגשה בעידודי, עם המסיבולג של הסדרה, שהמליץ לאששו אותה. היא לא התכימה. כמה פעמים נפגשה איתו שלוש. אבל אי אפשר היה לעשות שום דבר".

ובסוף היא אמרת שנכון הוא סדרתה האייזאם מיועדת לאנשים בריאים. לאנשים בריאים כלבר. והשוק. לאנשים שאינם בריאים במשקם, היא אמרת, הסדרה יכולה להביא נזק. ושוקת. נזק חמור מאוד. גם היא אינה יכולה לענות לי מה זה אנשים בריאים. ואם כל אלה שחלים אכן יעזרו על טופס ההשמה שהם חולים. וכמה אנשים שאינם בריאים, בריאים, יכולים להסתגל באמצעות התחמקות מפרשים שאינם נוחים להם. יהיו כאלה שיגידו לי שזו אחריה של אותם אנשים שאינם רשומים על הטופס לא מפרשים והכוכים. אלא שקבעו כן יכולים לעשות רק בדרך אייזאם, שבמשך המשה ימם למדו מני פט גרוב על האחריות שאדם צריך לקחת על עצמו, ואין לא לזלזל את האחריות על אחרים.

אבל גם מי שמקבל אחריות ורושם בטפסים כי השתחרר מהצבא בגלל פרופיל 21, עקב בעיות מסיבולגיות, וכי סבל מבעיות מסיבולגיות בעבר, נאלץ לקבל אחריות. והיא אחרי כזה. אחותו, שרשמה אותו לסדרה, מספרת כי היתה שלפחות תוקשר אליה לראות את מצבו העכשווי. איש לא התקשר, מלבד בוגרת אייזאם שהתקשרה ימים מספרים לפני מותה הסדרה כדי להודיע לו להביא סטורציה.

קלייר רבין, עובדת סוציאלית בוגרת אייזאם (גם בעלי והרבה בורים טובים שלנו), ממליצה לאנשים שבטיפול, אם הם מגלים דפון, ללכת לאייזאם. אבל לא בכל מקרה, היא מסייעת. "אם הם מבצבצו של משה נפשי, יכול להיות שזה לא מומלץ. יכול להיות שלהם, שזה במצב כל כך טוב שזה לא יכל להסתיי. הם או שהם בעיר בכך חיות קשות, שהם לא צריכים יותר אידאם מלפני".

היא דווקא חושבת שהאייזאם מסוג "יופי" את האנשים הלא מתאימים. "אם יש איזה סימן שאלה, מוצאים אנשים לראיון אישי. נכון שיש אנשים שרשומים בטופס והרשמה אבל אי אפשר לשלוט על זה". כן, גם היא שמעה שמעולם לא גורשו מפריות של וועדת בעקבות הסדרה. "מכנים לא מוכנים שאנשים מגיעים מהם לסדרה, יכולים להיות. הסדרה יכולה לזרז תהליכים רדומים. אם זה טוב או לא, זה כבר שאלה אחרת". כן, היא גם שמעה שמעולם לא אנשים שאוששו, רק שמעולם. "אבל בכל טיפול נפשי או אחרי קבוצתית יש אישה סכיזופרנית, אנשים ממורדרים אפילו אחרי טיפולים מסיבולגיים".

אחרי הסדרה חזקה היה לה טוב. היא הרגישה טוב כמו שלא הרגישה הרבה זמן. "לא", היא אמרת, "אי אפשר בשום אופן לקשור את ההתאבדות של אמא לסדרה אחרי שסיימה את הסדרה היא נפגשה בעידודי, עם המסיבולג של הסדרה, שהמליץ לאששו אותה. היא לא התכימה. כמה פעמים נפגשה איתו שלוש. אבל אי אפשר היה לעשות שום דבר".

ובסוף היא אמרת שנכון הוא סדרתה האייזאם מיועדת לאנשים בריאים. לאנשים בריאים כלבר. והשוק. לאנשים שאינם בריאים במשקם, היא אמרת, הסדרה יכולה להביא נזק. ושוקת. נזק חמור מאוד. גם היא אינה יכולה לענות לי מה זה אנשים בריאים. ואם כל אלה שחלים אכן יעזרו על טופס ההשמה שהם חולים. וכמה אנשים שאינם בריאים, בריאים, יכולים להסתגל באמצעות התחמקות מפרשים שאינם נוחים להם. יהיו כאלה שיגידו לי שזו אחריה של אותם אנשים שאינם רשומים על הטופס לא מפרשים והכוכים. אלא שקבעו כן יכולים לעשות רק בדרך אייזאם, שבמשך המשה ימם למדו מני פט גרוב על האחריות שאדם צריך לקחת על עצמו, ואין לא לזלזל את האחריות על אחרים.

היא דווקא חושבת שהאייזאם מסוג "יופי" את האנשים הלא מתאימים. "אם יש איזה סימן שאלה, מוצאים אנשים לראיון אישי. נכון שיש אנשים שרשומים בטופס והרשמה אבל אי אפשר לשלוט על זה". כן, גם היא שמעה שמעולם לא גורשו מפריות של וועדת בעקבות הסדרה. "מכנים לא מוכנים שאנשים מגיעים מהם לסדרה, יכולים להיות. הסדרה יכולה לזרז תהליכים רדומים. אם זה טוב או לא, זה כבר שאלה אחרת". כן, היא גם שמעה שמעולם לא אנשים שאוששו, רק שמעולם. "אבל בכל טיפול נפשי או אחרי קבוצתית יש אישה סכיזופרנית, אנשים ממורדרים אפילו אחרי טיפולים מסיבולגיים".

היא דווקא חושבת שהאייזאם מסוג "יופי" את האנשים הלא מתאימים. "אם יש איזה סימן שאלה, מוצאים אנשים לראיון אישי. נכון שיש אנשים שרשומים בטופס והרשמה אבל אי אפשר לשלוט על זה". כן, גם היא שמעה שמעולם לא גורשו מפריות של וועדת בעקבות הסדרה. "מכנים לא מוכנים שאנשים מגיעים מהם לסדרה, יכולים להיות. הסדרה יכולה לזרז תהליכים רדומים. אם זה טוב או לא, זה כבר שאלה אחרת". כן, היא גם שמעה שמעולם לא אנשים שאוששו, רק שמעולם. "אבל בכל טיפול נפשי או אחרי קבוצתית יש אישה סכיזופרנית, אנשים ממורדרים אפילו אחרי טיפולים מסיבולגיים".

היא דווקא חושבת שהאייזאם מסוג "יופי" את האנשים הלא מתאימים. "אם יש איזה סימן שאלה, מוצאים אנשים לראיון אישי. נכון שיש אנשים שרשומים בטופס והרשמה אבל אי אפשר לשלוט על זה". כן, גם היא שמעה שמעולם לא גורשו מפריות של וועדת בעקבות הסדרה. "מכנים לא מוכנים שאנשים מגיעים מהם לסדרה, יכולים להיות. הסדרה יכולה לזרז תהליכים רדומים. אם זה טוב או לא, זה כבר שאלה אחרת". כן, היא גם שמעה שמעולם לא אנשים שאוששו, רק שמעולם. "אבל בכל טיפול נפשי או אחרי קבוצתית יש אישה סכיזופרנית, אנשים ממורדרים אפילו אחרי טיפולים מסיבולגיים".

פנטהארז וואל לב

המרדים הלאומי

מחזות נקשו ביד תקיפה על דלת ביתם של בני הנוער גולדבלאט. מנצרות את אבק השנים, פורצות אל חיים שיגרותיים, שנמתחו על פני 60 שנה חיים משותפים, מזכירות עולות, שותות וחתות למריבות, מזכירות עלבונות נשכחות, טולו המחזות הם יריב הבאבב על אהבתם. בן זוג שזוהר ליווי המסעדה שלהם, כמזכורת מתמדת של דוד הוא קיים, לא תשרוד בתיים הרמניה. הם נמקם כדי לשאת חן בעיניו. למשורר אותו לצידם.

לפני מצאה את עצמה מיכל מעורבת בטפסות נן שני חוריה, ששיבתם נגעה בשנות ה-80 לחייהם. ששת מנחות מגייסים אליהן את זכרונות העבר, כאלו שגילו לרל על פני 60 שנה ולחזור הישר אל שני שם שבו חיה, ביקשה להגיד את הדגל האדום על חלון החדר הידוע שלהם ואילו ישראל גולדבלאט חש את הדגל בחזות זכר, מסרב להגיד לה להגיד את זה המסמל את שנותיו בפנס. את הקומנציות שהושגו. "הבנטיס" כלשונה.

אלי בגלל מערכת הבחירות המתלהמת מעבר לחלומות, משתללת כמו המסין, חדרת מבדע לרחבים ומפצרת את חושבי תליאביב באבק המרביי חלב, וזה לפעם היה בדגל האדום הסימני במני בעלה את מנחם המכוד בשאונה. "אתה חושב ששכחתי את הדגל", משתלשלת אותו... שוקעת אותו כמו איזה חורר מענק. בן זוג ששה חיה... חושב לי... אתה חושב ששילוי את אחד שכתוב...

חוריה הברה מוליטית. בני משפחתה עוד חיו בעת הנפשה יחידת שמאלית ששללה את הצנזורה, וזהו כי למלך הדגל האדום.

על פני כל המסדרים, מציג במניהם את בנו הצעירה והמוכשרת. מיכל נחזקה בעלבון הבושה. מורעת לאישיהם של הפקידים. לחסר העניין שלהם באביה. ייש גיל שאת לזמרת את מלוא האחריות של בת כלפי אבא. בא לי לצרות, אבל ידעתי שאסור לי לפגוע בו. זה גיל שאת לזמרת לקבל אחריות על חולשתו של אביו. כבר מומן הפסקת להנאות באליה של, עכשיו נותר לו רק לעסוק אותו בחמים, להקן עליו ואני הייתי אב 11 כלב".

נרשאת את השפלתו של אביה בפעם פער. גם היום, שהמכה אשה מבוגרת, מגוללת ילדים, אין היא שוכחת את העלבונות של הפקידים, שביו את אביה. ואת איש הברול שהפך לאיש הנייד. פעמים רבות ביקשה לנקום. במרוצת השנים חזרה שוב ושוב על שיר צועני, שיר שאבא יזמם באוזניה:

"אשר הדרור המת ישוב לחיים ויעזר וילווה אותו על פני הנער, זו או יישכחו העולות שנעשו לנו. אבל עד לא הוד, לעולם אל תחיה במוח". במרוצת השנים התאבנה הנקמה ורק לעיתים נדירות, כאשר ראתה את אמא מתעללת באביה, מאשימה אותו בסגליות, בחרישות, בעיקשות מסוממטת, באובדן הכוונה, רק אז היה העלבון חודר וגואה בה. כסופו של דבר מי שלקח בכל המומים האלה, היתה רחוקה אמא. אבל היא אינה את עצמה עליידי כך שנקמה בעלה, את העלבונות שנשמה בה וקנתה שלה. כאילו, ישראל גולדבלאט הוא קורבן נצחי שהפקידים, האנשים ברובו, חושים, ואפילו אותו, גובים ממנו את מחיר עלבונותיהם.

ממך חושף היום את אמי האמיתית, הוא את סרב ליכר ורר והיא את קשיחותה האכזרית, אלא אמילו ממשחקי הפוליטיקה, שהם משתעשעים בהם. השעה היתה חצות. כל בני המרקה היו סגורים. מיכל ניצבה מול קופסת כדורי השינה היקרה, חשה את יועתה נטפת מהממת שומעת את הוריה מטיחים אשמה זה בזה, וכל אחד מוען שהשני הוא מגיל עד כדי כך ששכח לחדש את המלאי. כמו נוקמים רבים על האמשלה האכזרית.

במכון אפשר לבקש כדורי שינה מסוג הוקן, הגר ברלת ממול נחיה קוראת לו סס הוקן משום שהוא בן 82 והוא רק בת 80. אבל לעזאזל, בניו של סס לקחו אותו אליהם, לסוף השבוע.

מיכל גילתה, מראתה, כי היא עתידה לבלות ליל כיעותם בבית הוריה. קפצה הביתה כדי לברוק אם יש לה כדורי שינה. ויפשה בקחתנות בבית ולא העלתה אלא... את קופסית הסוכריות... גטלה בוזריות שני סוכריות, עשפה אותם בנייר כסף והביאה אותם להוריה.

הבדרים היו חשורים בעיניה חיה. קטנים מדי. היתה גיליה לכדורי שינה גדולים. אבל מיכל הסבירה, כי אלה כדורי שינה מיוחדים. מרוכזים. "זוהי יכולת לעשות כן בליילה עם שני הדרים המשובעים שלי", שאלה את גליה.

אחת לילה המסיכה מיכל את הסלפון למיטתה. בבוקר, ליתור כמחון, כדורים יום יום, צילצלה לחיה. לא היה בפיה של אמא די מלים כדי לשאר את תוכניה של כדור השינה החדש. "ישנתי כמו תינוקת. גם אבא שלי. קמנו ב-8 בבוקר... את מתארת לי, לא כן, ב-8".

מאז התמכרה ישראל לחיה, לא רק לפוליטיקה, אלא גם לסוכריות. וזהם שמאחור לילה בו גילו את כדור השינה החדש, ואת הלילות הארוכים של שינה שולוה, שכחו את מריבותיהם, ואפילו הדגל האדום איבד את מעמדו הבכיר במריבותיהם.

רק בקשה אחת חתנה לחיה. "מעכשיו מיכל, אני ממנשת שתותכי את הכדור לשניים... והוא יותר מדי חזק... אני לא נשכחת שזה בריא שאנחנו נישן כל כך הרבה בגילנו".

הפוליטיקה, היא נדיוח כמו כדורי השינה, אמרה לגליה. "נחמיס לך אותה כדי להורידם את חושן, ואתה כל כך מאמיני בך הנותנה, עד שגם מסוכרות יכול להפך למדיס. והוא... שמת לב כמה סכרי יש במעמלת הבחירות".

